

1999 - 2010

Fidels a la utopia
de l'Evangeli

Fòrum Joan Alsina 10 anys



FÒRUM JOAN ALSINA
de capellans de la diòcesi de Girona

1999 - 2010

Fidels a la utopia
de l'Evangeli

Fòrum
Joan Alsina
10 anys



FÒRUM JOAN ALSINA
de capellans de la diòcesi de Girona

Fidels a la utopia de l'Evangelí - Fòrum Joan Alsina, 10 anys

Edita: Fòrum Joan Alsina

Coordinació: Pere Madrenys, Joaquim Domingo i Pep Collelldemont

Correcció: Antoni Coll Casals

Foto de portada: Lluís Sitjas

Disseny i maquetació: JJ Comunicació - Edició i disseny, SL

Impressió: Impremta Pagès, SL

Dipòsit legal: Gi-564-2010

Índex

- Pròleg.....09
- El Fòrum joan Alsina:
 Perspectiva històrica13
- Fites i objectius:
 El Fòrum, pas a pas19
- Documents publicats:
 D'octubre de 1999 a desembre de 200929
- Ressò i opinions:
 Enquesta sobre el Fòrum Joan Alsina.....95
- Epíleg121

Pròleg

Em plau presentar aquest recull de textos, notes històriques i opinions, que vol acostar el lector al batec i les inquietuds del Fòrum Joan Alsina al llarg dels seus deu anys d'existència. Aquest aniversari és fortament motivador, posa sobre la taula del diàleg el que ha significat el Fòrum fins ara, el que demana el moment eclesial i social actual i les possibles pistes de futur.

Ens calen utopies per avançar, diu una coneguda sentència. Per als capellans del Fòrum, inclosos els qui no exerceixen el ministeri, la utopia de l'Evangelí els és indispensable per viure la seva vocació. Utopia entesa com a necessitat d'obrir horitzons i com a fidelitat als orígens, a Jesús de Natzaret.

Els capellans del Fòrum Joan Alsina, a voltes dolorosament titllats de desafectes a l'Església, han pretès, amb més o menys encert, ser una veu crítica amb propostes constructives, i obrir nous ponts al diàleg i a la llibertat d'expressió, dintre i fora de l'Església, conscients que l'Esperit bufa allà on vol i que no es pot silenciar.

D'entrada, no es pot negar que, malgrat els enfrontaments amb l'estructura eclesial conservadora, els capellans del Fòrum han estat seduïts per l'Evangelí, pel missatge de Jesús: el Regne de Déu, és a dir, el somni, la utopia de Déu per a la humanitat; voler crear unes condicions eclesials, familiars, laborals, socials, en les quals Déu s'hi pugui trobar a gust entre nosaltres.

L'opció de Jesucrist per les persones que pateixen, pels qui no tenen veu, pels pobres i pels qui s'ho passen més malament, és la primera motivació del Fòrum.

En segon lloc, actualitzant la causa per la qual Jesús va viure i va lluitar, hi ha la urgència de seguir desenvolupant l'esperit del Concili Vaticà II, iniciat pel bon papa Joan XXIII, no només la lletra, que a la llarga sempre té data de caducitat, sinó el seu esperit d'obertura, d'encarnació, d'equilibri social i de fraternitat. El Concili va suposar, per als de més edat, una veritable conversió, i per als fills del Concili, una crida al compromís de fer-lo realitat.

La tercera motivació del Fòrum, en paral·lel a les altres dues, és la vivència real i palpable de la fe, compartida a les verdes i a les madures, amb les persones i grups, comunitats i parròquies, dels nostres pobles, amb les seves tristeses i angoixes, esperances i alegries, des del bressol a la tomba, que marca decisivament la vida i la sensibilitat dels capellans.

Amb aquest bagatge i esperó, el Fòrum Joan Alsina, al llarg d'aquests darrers 10 anys, ha fet sentir la seva veu, oportunament o importunament, de portes endintre i de portes enfora de l'Església. En el fons, és prendre una opció clara, enmig de moltes d'altres. Em permeto imaginar una paràbola per expressar-ho:

«Una mare, ja d'edat, tenia tres fills. Un dia, la mare va sortir al carrer amb una taca ben visible a l'abric. Tot just passat el llindar de la porta, arriben els tres fills. El fill petit li diu: —Mare, entra a casa si us plau, que mirarem de treure la taca de l'abric o trobar-ne un altre que et vagi bé, no vull que vagis amb aquesta taca, perquè tots quedarem malament.

El fill gran, enfurismat, s'encara al seu germà petit, dient-li:

—Qui ets tu per dir això a la mare? Ella ja sap el que fa. Si vol anar així, deixa-la estar, que vagi com vulgui. Ningú no s'hi ha de ficar.

Llavors, el fill petit i el fill gran es giren cap al seu germà mitjà, interrogant-lo amb la mirada. Aquest respon:

—Jo no vull dir res, sempre he obeït la mare.

Quin dels tres fills estima més la seva mare?

Sens dubte que tots tres, però de manera diferent. Amb tot, què convé dir a la mare en aquesta situació?».

El Fòrum Joan Alsina, dolgui a qui dolgui, representa el fill petit de la paràbola. L'Església és mare, però és també comunitat de germans, cadascú amb carismes i responsabilitats diferents, però tots iguals, ni superiors ni inferiors. Com s'ha dit sempre des del Fòrum Joan Alsina, unitat no vol dir uniformitat i obediència no és submissió. Els capellans que, en actiu o sense exercir el ministeri, en tot o en part, es troben identificats amb el Fòrum, volen fer seves les paraules del marginat Concili Provincial Tarraconense: *«Estem d'acord amb el principi que la reconciliació comença per assumir tota la realitat de l'Església sense mútues exclusions. Per tant, cal reconèixer i acceptar la pluralitat interna que ens enriqueix recíprocament: L'Església és una i pluriforme, no pas monolítica»*.

Amics i amigues que teniu a les mans aquest llibret del 10è Aniversari del Fòrum Joan Alsina, mireu-lo i llegiu-lo sense prejudicis. Vol ser un tast de l'intent de fidelitat a la utopia de l'Evangelí, per avançar!

Fèlix Mussoll.

El Fòrum Joan Alsina: Perspectiva històrica

Arran del Concili Vaticà II (1962-1965) tota una generació de capellans vàrem sentir créixer les ales a l'esperança de veure l'Església retornar a la frescor original de l'evangeli i així esdevenir capaç de donar resposta al que el món necessita d'aquesta.

Aviat, però, començaren les decepcions. Aviat es féu palès que la paraula màgica de Joan XXIII, "*l'aggiornamento*", esdevenia un miratge enmig del desert. L'Església es movia, però no pas cap endavant; el llast era massa feixuc i l'enyor de les posicions decrepites podia més que les ganes de volar.

La reculada es féu tan manifesta, que molts, excel·lents sacerdots i agents de la pastoral, s'hi asfixiaren i foren empesos a abandonar el ministeri; optaren per viure la seva vocació des d'altres perspectives professionals i afectives. Altres optaren per mantenir la fermentació des de dintre, buscant aire fresc en els moviments de base, maldant per reorganitzar la resistència, a fi que no es neulissin tantes il·lusions tot just poncellades.

Tanmateix, la seva resistència, a més de costeruda, esdevenia estèril. La part més influent de la Jerarquia empenyia l'Església cap a un replegament entorn d'ella mateixa i a cercar la seguretat en la defensa de les fronteres conquerides, a tancar

portes i finestres per evitar la contaminació externa, encara que l'aire interior es fes ranci i irrespirable.

Una pausa reconfortant s'esdevingué amb el Concili Tarraconense (1995), però va ser només això, una pausa i ben breu. Es presentava com la recuperació d'una tradició secular de col·legialitat en la regidoria teològica i disciplinar de les diverses regions eclesiàstiques i com una avinentesa per acostar les grans propostes del Vaticà II a la vida quotidiana de les esglésies diocesanes de l'àmbit històric i cultural més homogeni.

Però tot plegat va ser un altre goig sense alegria, perquè, quan s'acostava l'hora de la redacció de les conclusions i propostes que calia lliurar a Roma per sol·licitar-ne la ratificació, el fantasma de la censura va fer estralls i tot va acabar com el rosari de l'aurora.

En aquest context, una colla de capellans iniciaren el camí del reagrupament per no perdre la veu i no deixar-se engolir per aquella Església immobiliària, que, malgrat tot, tant estimaven i al servei de la qual havien esmerçat tants anys i tantes il·lusions.

Per identificar-se públicament prengueren el nom de Joan Alsina, un sacerdot gironí que personificava les virtuts de l'Església desitjada i que hagué de pagar la seva gosadia profètica amb la pròpia vida; morí afusellat pels esbirros de Pinochet.

La constitució del Fòrum es formalitzà amb motiu d'un avís enviat pel Vaticà, que desautoritzava les celebracions penitencials amb absolució col·lectiva. Aquesta pràctica comunitària s'havia anat estenent des de finals del concili. L'experiència avalava l'encert de la iniciativa. Nombroses parròquies, comprovada la participació a les celebracions, hi manifestaven la seva aprovació sincera i àdhuc fervorosa. Moltes persones que s'havien allunyat de la penitència per la repressió que suposava acudir al confessional es sentien alleujades i reprenien sincerament el camí de la conversió quotidiana.

Malgrat tot, segons la sentència vaticana, calia posar punt i final a l'experiència. La gent del Fòrum no poguérem estar-nos de manifestar la protesta per una decisió tan arbitrària i, en un document adreçat al Bisbe, li demanàvem que no contribuís a deixar perdre una acció pastoral tant positiva. A la carta ja hi apareixien dues fites

que han estat punt de referència permanents: la denúncia de la confusió entre unitat i uniformitat i el rebuig al domini de les consciències, tot reconeixent la llibertat i la responsabilitat de tots els fills de Déu.

A partir d'aleshores, el Fòrum ha anat seguint un camí de respecte a la Jerarquia, però també de lleialtat a la pròpia consciència, fonamentada en l'Evangelí, que demana no renunciar a fer tot el que es pugui per aconseguir que el seguiment de Jesús esdevingui allò que hauria d'haver estat sempre, la religió del cor.

Ja posats en aquesta actitud, el Fòrum ha intentat de fer sentir la seva veu i aportar el seu punt de vista amb diversos documents, que posen en relleu els primers pals que voldríem treure de les rodes perquè el carro pogués avançar de veritat. Els trobareu tots en aquesta mateixa publicació.

Dues qüestions plantejades i per resoldre

Ens les presenta molta gent i convé de respondre-hi amb serenitat.

La primera és: «*Quanta gent som al Fòrum?*». No podem pas respondre-hi amb una sola dada, ja que no som una associació amb llista d'inscrits, sinó un espai obert de debat, on molts entren i surten sense haver-ho de justificar. Els números més precisos corresponen a les adhesions que han merescut els diversos documents: A favor de la celebració comunitària de la Penitència, 65; Sobre el Jubileu 2000, 50; Entorn del relleu del bisbe, 50; Perfils de l'Església que anem construint, 71; A favor de la justícia i la pau, 81; Reflexions sobre l'acolliment de tothom sense discriminacions, 73; Perfils del capellà en el món d'avui, 66. A les reunions ordinàries hi ha una trentena d'assistents, que no sempre són els mateixos; una cinquantena hi assisteixen amb assiduitat regular. Podem dir que hi ha uns 90 que han signat algun dels documents, tenint en compte que, a partir del tercer, hi incloem sempre els que s'han secularitzat, que representen aproximadament un 25%. N'hi ha una trentena que contribueixen econòmicament a finançar les despeses.

La segona és la dels retrets que hem rebut des de les instàncies més diverses, des del bisbe fins a cartes al director als diaris i també alguna diatriba anònima. Els podem agrupar en dos blocs, que corresponen precisament als dos grans principis que intentem de defensar i proclamar en totes les nostres actuacions.

Dins del primer bloc hi ha el retret que ens llançava el bisbe Carles en una de les seves desafortunades cartes obertes a tots els capellans, en què desqualificava sense matisos la nostra tasca i ens acusava de desafecció a l'Església. No han volgut entendre la nostra actitud radical: si critiquem o denunciem algun comportament de l'Església, no és per animadversió ni per despit, sinó tot el contrari; ho fem perquè l'estimem i hi dediquem els nostres afanys més nobles. Ens fa patir que la seva fidelitat a l'Evangelí sigui tan ambigua i tèrbola i que tant poca gent hi pugui veure reflectida l'esplendorosa bondat de Déu.

El segon bloc és més decebedor. Ens retreuen a tort i a dret que som causa de divisió en l'Església i especialment en el presbiteri. Sempre que es demana unitat des del poder es pretén imposar la submissió i la uniformitat com a elements bàsics i indiscutibles. Malgrat tot, ens hem entestat a intentar que la diversitat enriqueixi la unitat i que la visió polièdrica de la veritat n'ofereix una perspectiva més estimulante i engrescadora. No podem acceptar que cap persona ni cap grup monopolitzi la veritat i exclouï les dissidències. La unitat només esdevé viva i real quan aconsegueix convertir les divergències en complementaritats i construir una única Veritat amb les peces que cadascú hi aporta des de la humilitat i la solidaritat.

Una darrera pinzellada per remarcar, que cap dels nostres detractors s'ha pres la molèstia de contradir raonadament, matisar ni justificar les errades del contingut o les argumentacions dels nostres escrits. S'han limitat a blasmar el procediment, l'oportunitat o la forma de presentar-los. Les reflexions queden en peu i, fins i tot, podem pensar que les comparteixen d'alguna manera, ja que no les refuten explícitament.

A l'horitzó, com en el de molts altres moviments alternatius, hi ha resplendors intenses i negres nuvolades. Després de deu anys, la fidelitat a la utopia i la constància en la brega d'aquells que hi hem anat deixant les suors són incontestables. Els sotsobres han sovintejat, però hem capejat el temporal amb prou destresa. El motor, doncs, encara té corda. La necessitat del nostre esgarip enmig de la croada domadora i tanta gent que acull l'alenada d'oxigen amb alleujament en garanteixen la continuïtat, encara que, potser, canviï algun caire.

Els núvols foscos són evidents. Hi ha molts elements que presagien una onada de conservadorisme ultrancer, que pretén endur-se qualsevol dissidència. Són presents en tots els camps i també en el religiós. En el nostre cas hi ha agreujants: la noves fornades de capellans, a més de minses, són refractàries a la democràcia interna i a l'autocrítica. Molts miren amb mals ulls la nostra reivindicació del pluralisme i no falta qui hi pren una actitud clarament contrària. Això vol dir que el relleu és difícil i que la continuïtat formal no està pas garantida.

Ens consola pensar que potser podrem aplicar-nos allò que Espriu digué respecte a la llengua catalana: «Hem viscut per salvar-vos els mots». Nosaltres podrem dir que hem viscut intentant salvar aquell mot d'ordre, «*l'Església sempre ha de ser reformada*», que tantes vegades ha ressonat entre les generacions cristianes que ens han precedit.

Lluís Costa Bofill

Fites i objectius: El Fòrum pas a pas

Al llarg d'aquests 10 anys del Fòrum Joan Alsina, s'han anat treballant unes finalitats i unes línies de pensament i d'acció, expressades en les reflexions, manifestos i documents publicats. Fent una relectura del camí realitzat, podem considerar aquests documents com a fites, com a punts de referència, que contenen i expliciten els objectius del Fòrum Joan Alsina, de capellans de la diòcesi de Girona.

En aquest intent de visió de conjunt, pas a pas, per cada document, queda reflectida una doble dimensió, sempre buscada en les quasi cent reunions del Fòrum: D'una banda, la reflexió interna, dialogant i oberta entre companys i, de l'altra banda, provocar la reflexió externa, eclesial i social, a través dels mitjans de comunicació. Així s'ha aconseguit crear un fòrum d'opinió, d'intercanvi i de debat, en el propi col·lectiu, en l'àmbit intraeclesial i en l'opinió pública.

Inici d'una causa comuna

El 16 d'agost de 1999 s'envia la primera convocatòria, amb l'esborrany del primer document, l'encapçalament diu: *«Com ja saps, la carta del Bisbe als preveres de la diòcesi del 22 de juliol, ha fet que una colla de capellans vulguem expressar públicament i amb llibertat el nostre punt de vista sobre les pressions integristes respecte a la Celebració comunitària del Perdó amb absolució col·lectiva. Per això hem elaborat aquest esborrany de Manifest que et fem arribar».*

S'havia començat a fer una xarxa d'opinió entre companys capellans i a dibuixar unes motivacions, que seran les fites constants en el camí del Fòrum, sintetitzades al final de la convocatòria: *«El grup de signants és obert i no excloent, dins d'una línia d'avançada i de desenvolupament del Concili Vaticà II, de fidelitat a l'Evangeli i a les nostres Comunitats amb visió de futur».*

Signen aquesta primera convocatòria Miquel Àngel Ferrés i Fèlix Mussoll, des de Blanes, en nom del col·lectiu promotor.

La primera reunió es fa el 7 de setembre de 1999, a les 11 del matí, a la parròquia de Sant Narcís de Girona. Hi participen 33 capellans i una vintena excusen l'assistència tot donant-hi suport. Al llarg de la reunió es recullen diferents aportacions sobre el tema de les absolucions col·lectives i s'elegeix una Comissió formada per Martí Amagat, Lluís Costa, Miquel Àngel Ferrés, Ignasi Forcano i Fèlix Mussoll, perquè, a partir de l'esborrany presentat i dels suggeriments fets, es redacti el text base del document "Carta al Bisbe", a favor de les absolucions col·lectives

En la segona reunió, el 28 de setembre de 1999, a la parròquia de Sant Gregori, es consensua el text definitiu, que signen 65 preveres. Només dos petits fragments del text: *«Constatem amb inquietud que de manera creixent la imposició d'una*

ideologia integrista i involucionista s'està apoderant de la nostra Església, ofegant l'expansió iniciada pel Concili Vaticà II». «Voldriem que no es possessin obstacles per a seguir celebrant comunitàriament el perdó de Déu amb absolució col·lectiva».

La Comissió presentà el manifest al bisbe Jaume Camprodon i posteriorment als mitjans de comunicació. Grups de laics hi donen el seu suport immediat, entre els quals hi ha Professionals Cristians i Col·lectiu de Dones en l'Església.

Els capellans sense exercici del ministeri

A partir del 14 de febrer del 2000, les reunions es fan sempre a la parròquia de Sant Pau de Girona. En aquesta reunió, i coincidint amb l'any del Jubileu, es presenta el primer redactat del document "Una Bona Proposta pel Jubileu", demanant que els capellans fora de l'exercici del ministeri puguin reincorporar-se, si volen, a les labors pastorals i convidant-los a formar part del Fòrum. El signen 50 capellans i es publica el mes d'abril del 2000. Una nova fita: «*Volem avançar cap a una Església de comunió i no d'exclusió i, com a signe concret, desitgem retrobar-nos amb els germans que un dia varen deixar el ministeri presbiteral*».

El 18 de setembre s'acorda, per unanimitat, portar com a nom identificatiu del col·lectiu: "Fòrum Joan Alsina" de capellans de la diòcesi de Girona. En la mateixa reunió es fa l'adhesió explícita, enviant-hi representants, a la "Xarxa Cristiana" de la diòcesi de Girona, constituïda el 27 d'abril del 2000.

Participar en el perfil i en l'elecció del bisbe

El desembre del 2000 s'enllesteix el text definitiu del document "Relleu del Bisbe de Girona", sobre les característiques que hauria de tenir el nou bisbe i la participació en la seva elecció: «*En la recerca del successor del nostre bisbe, creiem que tots els cristians gironins tenim el dret i el deure de participar-hi. Ja que tots, com a Poble de Déu, som responsables de tota l'Església, és obvi que tots tenim quelcom a aportar en el procés de l'elecció d'aquells que han d'exercir-hi el guiatge*». El text obté la signatura de 50 capellans i l'adhesió de la Xarxa Cristiana, que com a epíleg al document diu: «*És una oportunitat per posar en comú els reptes de l'evangeli, a la vegada que planteja un interrogant sobre l'estructura democràtica de l'Església*».

El 5 d'abril del 2001, Miquel Molledo, Ignasi Forcano i Fèlix Mussoll, en representació de la Xarxa Cristiana i del Fòrum Joan Alsina, presenten el document al Nunci a Madrid, amb el plec de signatures i la comunicació de l'inici de recollida popular de signatures, que el nunci anirà rebent fins al mes de juny. Al final de la campanya es comptabilitzen unes 8.000 signatures personals i 60 signatures d'entitats.

El juny del 2001 es redacten i aproven unes "Lletres de suport al company i amic Narcís Tibau", en aquells moments difamat i malalt, que se li porten personalment. Les signen 52 companys i 7 institucions.

El novembre del 2001, amb motiu del nomenament del nou bisbe, el Fòrum crea una comissió, formada per Martí Amagat, Rossend Darnés, Joan Mollerusa i Santi Thió que, recollint les opinions del Fòrum, redacten l'escrit: "*Al Dr. Carles Soler i Perdigó, Bisbe de Girona*": «*Aspirem a una participació més democràtica en el govern de l'Església i ens ha dolgut la marginació de la comunitat diocesana en el relleu del bisbe*». I una "*Carta oberta sobre el procediment d'elecció del nou bisbe*": «*Dat i debatut, la manera amb que s'ha portat aquest assumpte augmenta la desconfiança d'alguns diocesans envers el govern de l'Església*». «*El bisbe Jaume ha estat un home senzill i proper, un home allunyat de tota ostentació, un home de fe i un gran amant del país. Que Déu li ho pagui. Agraïm-li-ho tots nosaltres*».

Una fita cabdal: "Perfils de l'Església que anem construint"

El document "Perfils de l'Església que anem construint" es va començar a treballar el novembre del 2001 amb el títol de "L'Església que volem" i s'acabà el gener del 2002. Aquest manifest està estructurat en dues parts:

1. Cap a una Església més participativa i democràtica.
2. Cap a una Església decididament posicionada a favor de la justícia i la llibertat.

El signen 71 preveres, alguns sense exercir el ministeri, com és costum des que es van incorporar al Fòrum l'any 2000. És lliurat al bisbe el 6 de març, adjuntant-li el text "Presentació al Bisbe de Girona del document Perfils de l'Església que anem construint", que explica les motivacions del Fòrum. L'endemà el document és presentat als mitjans de comunicació.

Davant la forta polèmica mediàtica i la presa de posició contrària del bisbe, reflectida en la carta "A tots els preveres i diaca de la nostra diòcesi", del 14 de març del 2002, la Comissió, a partir de les propostes fetes a la reunió del Fòrum del 8 d'abril del 2002, redacta un "Comunicat del Fòrum Joan Alsina", que s'envia a tots els companys capellans. En aquest text queden agrupats i definits els objectius i motivacions del Fòrum Joan Alsina des de la seva creació. Alguns fragments: *«El Fòrum Joan Alsina és un grup i un espai de reflexió oberts i no excloents, en la línia de desenvolupament del Concili Vaticà II amb visió de futur, que cerca la renovació de les comunitats i la participació plena de tots els cristians en l'Església»*. *«Perquè estimem la nostra Església volem fer-la avançar partint de les inquietuds de les nostres comunitats, a la llum de l'Evangeli i del Concili Vaticà II»*. *«Ens mou la convicció comunitària de la necessitat de fer caliu al diàleg i a la llibertat d'expressió amb respecte i fraternitat»*. *«Defensem un pluralisme lleial dins l'Església, que no contradiu ni la unitat ni la comunió, sinó que l'enriqueixen i regeneren. No cal recordar que la unitat i comunió no volen pas dir uniformitat ni submissió»*.

Amb l'ànim d'orientar un treball d'intercanvi, el 5 de juliol de 2002 es fa, a Centenys, una reunió conjunta Fòrum Joan Alsina-Xarxa Cristiana amb el tema, candent en aquests moments, "Diàleg i pluralisme en l'Església", expressant el desig de *«fer un camí junts on ens anem aglutinant els uns amb els altres»*. En surten unes pistes de reflexió, a manera de revisió de vida, per a treballar a les comunitats i grups.

Una acció amb ressò:

"No a la guerra. Sí a la justícia i a la pau!"

En un clima de guerra contra l'Iraq, en augment des dels atemptats de l'11 de setembre del 2001, el 4 de novembre del 2002 es presenta a la reunió del Fòrum el text base "No a la guerra. Sí a la justícia i a la pau", elaborat per una comissió, i es planteja la necessitat de fer un gest significatiu amb altres grups. El document es signa el 2 de desembre. El seu subtítol: "Les injustícies permanents són l'autèntica amenaça per a la pau". I un tast: *«Denunciem la hipocresia que suposa condemnar i voler acabar amb el terrorisme de forma bèl·lica i no voler analitzar-ne les causes»*. El manifest s'envia a les personalitats polítiques i diplomàtiques, nacionals, estatals i europees, així com als presidents de la Conferència Episcopal Catalana i Espanyola.

El dissabte, 15 de març de 2003, es fa la jornada "10 hores per la Pau", de dejuni i pregària contra la guerra. El marc escollit és la Catedral de Girona i l'entorn, de les 9 del matí a les 7 de la tarda. Aquesta jornada ha estat preparada i convocada conjuntament amb Justícia i Pau i la Xarxa Cristiana. Hi participen nombrosos grups d'arreu de la diòcesi.

El 5 de maig de 2003 s'emet un "Comunicat del Fòrum sobre el viatge del Sant Pare a Madrid", denunciant la manipulació política de la figura del Papa per part dels organitzadors del viatge, presentant un model d'Església piramidal i clericalitzat i la nefasta condemna dels nacionalismes, entre moltes altres contradiccions.

Els Fòrums de capellans de Catalunya fan pinya

Per primera vegada, el 24 de novembre de 2003, es reuneixen a Manresa els Fòrums catalans: Ondara, de Solsona, Oriol, de Barcelona, Transversal, de Vic i Joan Alsina de Girona. La trobada és un intercanvi de motivacions, experiències i opinions de cadascun dels Fòrums, amb la proposta consensuada dels següents objectius comuns: *«Constituir-se en confederació. Reforçar les línies d'actuació inspirades en el Concili Vaticà II. Pronunciar-se lliurement i oberta sempre que calgui. Vetllar per tal que la nostra Església estigui atenta a les realitats específiques de Catalunya. Estar oberts al diàleg i col·laboració amb altres col·lectius, religiosos i laics, de totes les diòcesis de Catalunya, interessats a avançar en aquesta mateixa línia. Estar atents als signes del nostre temps i als nous reptes que ens planteja la societat».*

A partir d'aquesta primera trobada, els Fòrums de Catalunya es reuneixen periòdicament. A més de les reflexions internes, han fet comunicats i manifestos contra la ideologia de la Conferència Episcopal Espanyola, l'insult constant contra Catalunya i contra l'Església que representa la COPE, l'atonia de l'episcopat català, etc.

Amb motiu dels 10 anys de la mort de Joaquim Vallmajó, missioner a Rwanda, es redacta i publica el manifest "*Joaquim Vallmajó: morir amb els pobres*", signat l'abril del 2004: *«Volem fer nostra la seva causa, la seva lluita fins al final per fidelitat a l'Evangeli i al seu missatge de llibertat, avançant en el camí de futur obert pel Concili Vaticà II, acompanyant a les nostres comunitats cristianes, defensant el pluralisme i la llibertat d'expressió dins i fora de l'Església».*

L'acolliment de les persones a l'Església

Després d'una llarga elaboració, i amb el suport de la Xarxa Cristiana i de la Confederació de Fòrums de Catalunya, el 28 d'abril del 2004 es presenta al bisbe i als mitjans de comunicació el document "Reflexió sobre l'acolliment de les persones a l'Església". En les conclusions diu: «*Seria bo no perdre de vista la utopia i anar-nos-hi acostant, gràcies a fites mitjanes, que són més a l'abast*». I aquests són els títols dels sis temes tractats: "Llenguatge respectuós. Altres projectes de vida en comú. La sexualitat, expressió de l'amor. Acolliment sense discriminacions. Plena igualtat de la dona. Anul·lacions i dissolucions matrimonials".

Novament el bisbe va desqualificar el manifest amb paraules molt dures en una carta "Als germans preveres de la nostra Església diocesana", datada el 30 d'abril del 2004. Davant el clima de tensió episcopal, l'11 de novembre, una comissió presenta al bisbe l'escrit "Alguns apunts per al diàleg amb el bisbe", aprovat en la reunió del 25 d'octubre del 2004, distribuït en tres capítols:

1. El Fòrum, un espai per a compartir.
2. Ni divisions ni ferides: respecte i pluralisme eclesial.
3. Llibertat d'expressió i diàleg de comunió. En el primer capítol d'aquests Apunts es subratlla que: «*Els companys del Fòrum Joan Alsina volem expressar, d'entrada, que l'esperit de diàleg amb el Bisbe ha estat constant, desitjat i buscat; per això, malgrat les diferents maneres de veure i sentir la problemàtica pastoral i eclesial que ens ha tocat viure, anhelem establir un diàleg obert, sincer i fratern*».

En la reunió del 17 de gener del 2005 s'acorda que no cal fer una renovació parcial de la Comissió del Fòrum, sinó que les 5 persones amb més vots formaran la Comissió. Els més votats són: Fèlix Mussoll, Miquel Àngel Ferrés, Martí Amagat, Ignasi Forcano i Vicenç Fiol. Tothom agraeix a Lluís Costa, que deixa la Comissió, la seva bona labor.

Uns referents lluminosos

El 29 de juny del 2005 es publica la "Carta oberta al Papa Benet XVI" amb el suport dels Fòrums de Catalunya. Comença dient: «*El Fòrum Joan Alsina del bisbat de Girona, després de reflexionar i pregar, hem elaborat aquesta carta que us dirigim des del respecte i la fraternitat. Si som crítics és perquè estimem l'Església i la voldríem*

molt més a prop de l'Evangelí de Jesús». La Carta té 9 apartats, en els quals el Fòrum explica com voldria que fos l'Església en la realitat actual i el lloc que ha de tenir-hi el Papa.

El setembre del 2006, amb el títol "Una cultura de l'acollida", sobre la immigració, surt a la llum un material, treballat durant el curs 2005-2006, per ajudar a la revisió de vida, sigui personal o en grup. En la presentació hi llegim: «S'obren dues grans possibilitats: veure-ho i viure-ho com un "problema", on llavors els "immigrants" són el problema. O viure-ho com una font de possibilitats, malgrat tenir el seu origen en una brutal injustícia en el repartiment de les riqueses del nostre món. En aquesta segona perspectiva, el problema és el del repartiment injust de les riqueses: els "immigrants" són víctimes de la situació. És des d'aquesta segona perspectiva que volem compartir aquestes reflexions».

Simultàniament, també bona part del mateix curs 2005-2006, el Fòrum encara les figures de Joan Alsina, Joaquim Vallmajó i Gumersind Vilagran com a referents del Fòrum Joan Alsina i la possibilitat de promoure actes de reconeixement. Finalment, a l'octubre del 2006 s'acaba el document "Uns referents lluminosos. Capellans en el món d'avui". Tenint com a fons els tres capellans esmentats, el text afirma: «El model de capellà a què voldríem assemblar-nos manté tres fidelitats, que aspiren a completar-se: lleialtat a un mateix, a la pròpia consciència. Lleialtat a Jesús i a l'Església que va creixent de la seva llavor. Lleialtat al poble, sobretot a la gent que les Benaurances defineixen com a pobres, que sofreixen i són humiliats».

El bisbe, amb una nova carta "Als germans preveres de la nostra diòcesi de Girona", del 19 d'octubre del 2006, denigrava l'escrit: «Em dol profundament la ferida que aquests escrits causen al nostre presbiteri i la incomoditat que provoquen en molts catòlics de casa nostra i de més enllà del nostre bisbat. És per això que demano i urgeixo que s'acabi el que es pot interpretar com una pretensió d'un magisteri pastoral al marge del Bisbe».

Com a "gest significatiu", fruit de la reflexió "Una cultura de l'acollida", el Fòrum es compromet, amb el document "Camins per a una cultura de l'acollida", del març del 2007, a donar suport a l'Associació Àkan, que treballa a favor dels immigrants,

suport expressat amb col·laboracions personals i econòmiques. També per posar a l'abast dels infants el contingut de la revisió de vida "Una cultura de l'acollida" es fa una àmplia difusió del "Joc del colom" sobre l'acollida.

El respecte i el diàleg

«El conflicte que ha esclatat aquests dies a Madrid, entre l'arquebisbat i la parròquia de sant Carles Borromeu, és un altre exemple ben significatiu de les actituds d'uns sectors de l'Església que no volen acceptar de cap manera un funcionament més democràtic de la institució i que, per això mateix, hem denunciat diverses vegades en els nostres documents» Així comença el manifest solidari que porta per títol "Vallecas (parròquia de sant Carles Borromeu), una església amb qui anem construint el Regne", publicat el 16 d'abril del 2007. És una resposta fraterna del Fòrum al fet de la desqualificació d'aquella parròquia per part de l'arquebisbat, que ha volgut extrapolar anècdotes, oblidant que és una parròquia dels pobres, amb una clara línia d'encarnació i solidaritat amb els marginats.

El juliol del 2007, davant l'anunci de la jubilació del bisbe Carles Soler, El Fòrum redacta el document "El nou canvi de Bisbe a Girona", que segueix bàsicament el mateix redactat del "Relleu del Bisbe de Girona", elaborat sis anys abans, amb tres apartats: «*Que respiri humanitat. Que faci creïble la Bona Nova de Jesucrist. Situat en la realitat de Catalunya*». Es fa arribar al bisbe i al Nunci Apostòlic. Amb motiu de la visita del Nunci a Girona, el febrer del 2008, se li torna a enviar, informant-lo novament sobre el Fòrum. Després d'un laboriós estudi i debat sobre el diàleg interreligiós, iniciat més de mig any abans, el mes de maig del 2008 s'aprova el manifest "El respecte i el diàleg. (Reflexió sobre les bases del treball interreligiós)": «*Per arribar al respecte i al diàleg interreligiós cal insistir en el respecte i el diàleg a dins mateix de l'Església*». El document acaba dient: «*Més que assemblees, congressos i conferències, el nostre món necessita un diàleg que consisteixi a escoltar el plor dels pobres, dels que sofreixen i dels humiliats, i a fer pinya com una sola expedició multicolor per anar contra les causes de tanta misèria i construir el Regne de Déu, un cel nou i una terra nova on el mal mori d'inanició*». En aquesta ocasió, a més del bisbe i dels mitjans de comunicació, s'envia també a tots els capellans de la diòcesi.

A finals de desembre de 2008, una comissió presenta el Fòrum Joan Alsina al nou bisbe, Francesc Pardo. Li fan a mans una carpeta amb tots els textos, reflexions i documents publicats al llarg dels 9 anys del Fòrum. Com a presentació se li llegeix el document "Perfils de l'Església que anem construint". La comissió insisteix en la necessitat d'un diàleg obert i d'un necessari pluralisme dintre de l'Església.

A partir d'un esborrany treballat per la Confederació de Fòrums de Catalunya, es reflexiona i reelabora un text amb el nom de "Serveis per a les Comunitats Cristianes", sobre les vocacions i el lloc del prevere i de la comunitat cristiana. A la reunió del mes d'abril del 2009, amb el precedent de la desautorització del document dels Dominics d'Holanda, s'acorda guardar el document.

A les portes del 10è Aniversari del Fòrum, es planteja una revisió i valoració a fons del seu recorregut. El mes de maig del 2009 es comença a treballar el qüestionari: "Pistes de valoració del Fòrum Joan Alsina, amb motiu del 10è Aniversari", en forma de revisió de vida: Constatacions (veure), Valoració (jutjar) i Pistes d'actuació. El treball i les aportacions, que es sintetitzen per escrit, s'acaben el desembre del 2009, amb la voluntat que puguin ser un referent per a la nova etapa.

Amb motiu del 10è Aniversari s'acorda publicar aquest llibre-recull dels 10 anys del Fòrum, i programar conferències i taules rodones cada mes, de gener a juny.

La renovació de la Comissió del Fòrum es realitza en la reunió del març del 2010. Després de 10 anys deixen la Comissió: Martí Amagat, Miquel Àngel Ferrés, Ignasi Forcano i Fèlix Mussoll. La nova Comissió queda formada per sis persones: Pep Claparols, Vicenç Fiol (que continua), Lluís Costa, Ramon Masachs, Lluís Sitjas i Santi Thió.

Després d'aquests 10 anys de reflexió, de debat obert i d'experiència fecunda, el Fòrum Joan Alsina segueix endavant amb il·lusió i compromís renovats, cap a noves fites i objectius, sense deixar enrere les que tenim.

Miquel Àngel Ferrés

Fèlix Mussoll

Documents publicats

D'octubre de 1999 a desembre de 2009

1. Carta al bisbe

Benvolgut Sr. Bisbe:

El grup de preveres de la diòcesi de Girona que signem aquesta Carta, ho fem en resposta col·lectiva a la que ens va adreçar personalment el dia 22 de juliol, on manifesta també la seva obertura als raonaments que vulguem esposar-li.

En primer lloc, expressem la nostra solidaritat i comunió amb vostè. I en aquest sentit ens dol la manipulació que sovint es fa de les paraules unitat i comunió. Quasi sempre se'n parla com d'una adhesió incondicional a l'autoritat, confonent greument comunió amb disciplina i unitat amb uniformitat. La comunió és adhesió en la fe, esperança i amor, que són font de llibertat, i no una simple adhesió a unes pràctiques disciplinars uniformes.

Constatem amb inquietud que de manera creixent la imposició d'una ideologia integrista i involucionista s'està apoderant de la nostra Església, ofegant l'expansió iniciada pel Concili Vaticà II, desautoritzant el pluralisme intraeclesial, amb desqualificacions i denúncies que amb caràcter públic no s'havien fet fins ara, fent valer les normes i els cànons per damunt de les persones, de la consciència evangèlica i de la llibertat d'esperit, volent sacralitzar el centralisme per damunt de la corresponsabilitat del poble de Déu, exigint pràctiques que es van implantar en un moment històric tardà i que no responen a la situació actual, mantenint els creients en un estat de submissió i d'immaduresa.

Dins d'aquest clima que descrivim ens ha dolgut profundament, Sr. Bisbe, el que ens diu de les Celebracions del Sagrament del Perdó en la seva forma d'absolució col·lectiva, com es ve fent, des de fa molts anys, en nombroses parròquies de la nostra diòcesi.

És una celebració que és viscuda amb una gran dignitat i que representa una experiència eclesial molt positiva per gent ben diversa: des de moltes persones que han conviscut tota la seva vida amb escrúpols i sentiments de culpa angoixants,

fins a altres que havien deixat el sagrament i s'hi acosten novament perquè hi troben el seu sentit genuí, que connecta amb l'estil de l'Evangelí de Jesús.

Les celebracions del Sagrament de la Penitència amb absolució general són ja acceptades per l'Església. Demanem que no es restringeixin només a casos extrems. Creiem que actualment es donen les circumstàncies que fan necessària la seva pràctica.

Duent a terme les Celebracions Comunitàries del Perdó, en cap moment no posem en dubte ni deixem de practicar la confessió individual, a la qual tenen dret tots els cristians.

Com pot veure, ens mouen fortes raons pastorals per fer les celebracions amb absolució col·lectiva, subratllant el sentit festiu celebratiu del perdó, amb una profunda dimensió comunitària del pecat i del perdó. El Nou Testament ens revela no un codi definit que constrenyi sinó l'amor infinit de Déu que salva i allibera, tal com presenten els passatges evangèlics tan emblemàtics com el fill pròdig, la dona adúltera, el paralític, el fariseu i el publicà, etc.

El descens o el refús generalitzat de la confessió individual, que també ens preocupa, no sembla que tingui per única causa la manca de consciència de pecat o de tebiesa espiritual. Cal buscar-hi altres causes, escoltant la vivència de fe dels cristians i amb el suport de les ciències humanes. És explicable que molts cristians hi puguin veure una voluntat de domini de les consciències i una ingerència en la seva intimitat, fins al punt d'haver fet odiosa la forma d'aquest sagrament. L'evidència ens mostra que això s'ha de pagar molt car.

Per altra banda, comprovem amb preocupació l'ús que es fa de la seva carta, donant ales als més virulents detractors de l'enfocament pastoral que ha caracteritzat el seu episcopat.

No sabem en nom de quina ortodòxia poden utilitzar la confessió com a punta de llança els mateixos que apliquen a la seva tasca pastoral criteris tant allunyats del Pla Pastoral Diocesà i dels documents conciliars que l'inspiren.

En definitiva, Sr. Bisbe, amb la convicció que en cap moment hem trencat, ni volem fer-ho, la comunió amb l'Església, voldríem que no es possessin obstacles per a seguir celebrant comunitàriament el Perdó de Déu amb absolució col·lectiva.

Ho fem intentant llegir els signes dels temps, per fidelitat a l'Evangelí i amb el suport de les nostres comunitats cristianes, sense deixar-nos vèncer per l'invulsióisme i les pors malaltisses que frenen.

Amb el nostre respecte i estimació,

*Segueix la relació dels 65 preveres
que han redactat, donen suport
i signen aquesta Carta*

Octubre de 1999

2. Una bona proposta per al jubileu

Enmig de tantes propostes per a l'any jubilar, ens sembla oportú fer-ne una de concreta, fruit de la reflexió del nostre col·lectiu de capellans.

A la Bíblia, el Jubileu és presentat com una utopia: les terres retornen als primers propietaris, els deutes són perdonats i els esclaus alliberats. «No hi haurà cap dissortat vora teu»: així resumeix el codi de la vida social el llibre del Deuteronomi (15,4).

Aquestes regles són exigències que han de ser repeses una i altra vegada, constantment. El Jubileu, per tant, esdevé el temps de les decisions primeres, les decisions de posar en pràctica la radicalitat de l'Evangelí. En conseqüència, és un temps de reconciliació entre veïns, entre famílies i entre els habitants dels pobles. No cal dir que si s'emprèn aquest camí, l'alegria farà acte de presència pertot arreu i aquest serà un any de gran festa.

Amb ganes de sintonitzar amb aquests objectius de l'any jubilar, els capellans sotassignats volem avançar cap a una Església de comunió i no d'exclusió i, com a signe concret, desitgem retrobar-nos amb els germans que un dia varen deixar el ministeri presbiteral.

Els volem brindar la nostra abraçada fraternal, que inclou dues coses: primera, demanar-los perdó per si no vam saber estar prou al seu costat quan ells van renunciar a exercir el seu sacerdocí, i, en segon lloc, reclamar de les jerarquies pertinents que obrin les portes jubilaris de manera que, si volen, puguin reincorporar-se de ple a la tasca a la qual la seva condició de preveres els convoca i emplaça.

Fòrum Joan Alsina

Març del 2000

3. Relleu del bisbe de Girona

Reflexions del Fòrum Joan Alsina, de capellans de la diòcesi de Girona

Els sotasignats, del Fòrum Joan Alsina, de capellans de la diòcesi de Girona, ens adreçem a totes les persones obertes al missatge de Jesús per convidar-los a prendre consciència i responsabilitzar-se davant el proper canvi de bisbe a la nostra diòcesi.

D'aquí a un any, Mons. Jaume Camprodon i Rovira haurà de presentar, per raó d'edat, la renúncia a la Santa Seu, cosa que ens desperta una certa inquietud. La persona que rellevi el bisbe actual ha de ser capaç de respondre als reptes de l'hora present.

En la recerca del successor del nostre bisbe, creiem que tots els cristians gironins tenim el dret i el deure de participar-hi. Ja que tots, com a Poble de Déu, som responsables de tota l'Església, és obvi que tots tenim quelcom a aportar en el procés de l'elecció d'aquells que han d'exercir-hi el guiatge.

De fet, la història de l'Església mostra que la participació dels batejats en la designació dels bisbes s'ha exercit sovint, de diverses maneres i a moltes comunitats.

Una manera de prendre-hi part avui podria ser la de fer arribar al Papa el perfil del bisbe que creiem necessitar. De la nostra part, pensem que el candidat a la seu de Sant Narcís, ha de tenir almenys aquestes tres característiques:

A. Que respiri humanitat

- Amb una provada maduresa humana i capacitat de diàleg.
- Que sigui una persona independent però no neutral: independent de tots els poders d'aquest món, però sabent denunciar les injustícies i desigualtats.
- Amb una clara consciència social i comunitària, sempre de part dels pobres i dèbils.
- Que estimi el món d'avui, que valori positivament el pluralisme, la diversitat i la participació, dins i fora de l'Església.
- Que sigui senzill i proper; que eviti l'ostentació i el poder.

B. Que faci creïble la Bona Nova de Jesús

- Que el seu testimoni sigui tothora una invitació a la joia de creure i de posar-se al servei dels altres. Que presenti el missatge evangèlic com una llum i una força

perquè puguem donar compliment a la nostra vocació de persones (*Gaudium et Spes*, introd. n.10).

- Que mai no cedeixi a la temptació d'imposar el missatge cristià pel principi d'autoritat, ans el proposi sempre com una oferta de salvació de part del Déu de la llibertat.
- Que cregui en la corresponsabilitat en el si de l'Església i la visqui a l'estil del que el bisbe Sant Cebrià de Cartago (†258) proposava en la seva elecció: «*M'he fet una norma de no decidir res per la meva sola opinió personal, sense el vostre consell (de preveres i diaques) i sense el sufragi del meu poble*».
- Que a l'hora de proposar l'obediència a les normes tingui molt present l'esperit de l'Evangeli: «*El dissabte ha estat fet per a la persona i no la persona per al dissabte*» (Mc 2,27).

C. Situat en la realitat de Catalunya

Les exigències d'inculturació del missatge cristià aconsellen que el futur bisbe de la nostra diòcesi sigui una persona del país o bé identificada amb ell. Això, entre altres coses, significa que:

- Parli la nostra llengua,
- Estimi la nostra cultura i les nostres tradicions,
- Respecti el nostre tarannà i que procuri adaptar-se ell al nostre poble i no a la inversa.
- Faci seves les paraules de Joan Pau II, pronunciades davant la UNESCO el 1983: «*Sóc fill d'una nació els veïns de la qual han condemnat a mort repetidament, però que ha sobreviscut i ha restat fidel a ella mateixa.*

Penso també, amb profunda emoció, en les cultures de tants pobles antics que no han cedit quan s'han vist enfrontats a les civilitzacions dels invasors.

Jo us dic: per tots els mitjans de què disposeu, vetlleu per aquesta sobirania fonamental que posseeix cada Nació en virtut de la seva pròpia cultura. Protegiu-la en benefici del futur de la gran família humana. Protegiu-la! No permeteu mai que aquesta sobirania fonamental sigui rapinya de cap interès polític o econòmic.

No és cert que hi ha, si mirem el mapa d'Europa i del món, nacions que posseeixen

una meravellosa sobirania històrica que prové de la seva cultura, però que al mateix temps estan privades de la seva sobirania plena? No creieu que això és important per al futur de la cultura humana, i més important que mai en el nostre temps, quan és tan urgent eliminar residus del colonialisme?».

Volem un bisbe per a una Església, la nostra, amb uns trets concrets.

Fòrum Joan Alsina

Desembre del 2000

4. Lletres de suport al company i amic Narcís Tibau

A Mn. Narcís Tibau i Ribot

Girona

Benvolgut Narcís:

Els sotasignats, membres del Fòrum Joan Alsina i de Xarxa Cristiana, hem decidit fer-te arribar aquestes ratlles que voldríem que fossin un petit ajut humà i espiritual. Sabem que passes hores ben amargues, sense tenir-hi cap responsabilitat, i tots desitgem estar al teu costat per ajudar-te a superar-les en plena comunió d'afecte i germanor.

Com en tantes altres ocasions de la vida, també en aquesta les paraules se'ns queden curtes per dir-te tot allò que pensem i sentim. Accepta, doncs, de bon grat la migradesa d'aquests mots com una petita mostra de la nostra bona voluntat per oferir-te el nostre recolzament total. Compta amb la nostra estima i amb la nostra pregària. Estem a la teva disposició per fer per tu qualsevol cosa que et semblés útil o convenient.

Rep una abraçada ben forta dels teus companys i amics.

Fòrum Joan Alsina

Juny del 2001

5. Carta oberta sobre el procediment d'elecció del nou bisbe

El Fòrum Joan Alsina, juntament amb la Xarxa Cristiana, ens vàrem adreçar *«a totes les persones obertes al missatge de Jesús per convidar-les a prendre consciència i responsabilitzar-se davant del proper canvi de bisbe a la nostra diòcesi»*.

De fet, consideràvem que, en la recerca del successor del nostre Bisbe, tots els cristians gironins teníem el dret i el deure de participar-hi. *«Ja que tots, com a poble de Déu, som responsables de tota l'Església»*, dèiem, *«és obvi que tots tenim quelcom a aportar en el procés de l'elecció d'aquells que han d'exercir-hi el guiatge»*.

Sabem que cal remuntar molt enllà en els segles per trobar una participació plena de la comunitat local en la designació del seu bisbe, però confiàvem una vegada més que això podia tornar a arribar a ser per la força de tantes veus que així ho demanen de tot arreu, especialment d'ençà del Vaticà II i, darrerament, de les aspiracions del Concili de la Tarraconense. Els resultats no han estat gens reeixits.

Segonament, nosaltres acollim fraternalment el nou bisbe, Carles Soler i Perdigó, i pretenem tots plegats col·laborar en la seva tasca pastoral per al bé de la comunitat cristiana gironina.

Opinem que ell i nosaltres som víctimes d'una situació que no és desitjable per a ningú. El procediment emprat ha estat una bufetada per a molts i un menyspreu a les Esglésies de Catalunya.

El Fòrum i la Xarxa consideren que no se'ls ha tingut en compte, ni a ells ni a ningú, i que les decisions sobre l'afer ja havien estat preses abans de començar les consultes sobre aquest.

També resulta incompreensible i feridor el tracte tan divers que s'ha donat als bisbes afectats pels canvis.

Dat i debatut, la manera amb què s'ha portat aquest assumpte augmenta la desconfiança d'alguns diocesans envers el govern de l'Església i Déu faci que no afavoreixi també la descreença de molts d'altres.

Per acabar, agraïm al bisbe Jaume Camprodon el treball esmerçat a favor de l'Església gironina i sobretot la manera i l'estil amb què l'ha realitzat.

El bisbe Jaume ha estat un home senzill i proper, un home allunyat de tota ostentació, un home de fe i un gran amant del país. Que Déu li ho pagui. Agraïm-li-ho tots nosaltres.

Martí Amagat

Rosend Darnés

Joan Mollerusa

Santi Thió

En nom del Fòrum Joan Alsina

i de la Xarxa Cristiana

Novembre del 2001

6. Al doctor Carles Soler i Perdigó, Bisbe de Girona

Sr. Bisbe:

El Fòrum Joan Alsina és un grup de capellans i religiosos gironins —passa de la seixantena— que pretén ajudar-se i mancomunar esforços en el servei a l'Església diocesana en els difícils moments eclesials actuals i projectar-se cap a un esdevenidor esperançat.

El Fòrum Joan Alsina el saluda cordialment i sincera i li ofereix una lleial col·laboració per a la tasca pastoral entre els cristians i cristianes que li ha estat encomanada i contribuir al bé comú de tots els ciutadans del país.

Aspirem a una participació més democràtica en el govern de l'Església i ens ha dolgut la marginació de la comunitat diocesana en el relleu del bisbe, igual com ha passat en altres diòcesis de Catalunya. Sembla que estem lluny d'afavorir la corresponsabilitat de tot el Poble de Déu i de respectar la legítima autonomia de les comunitats locals, procurant incidir en la consciència de la diòcesi. En aquest sentit, vàrem presentar al sant Pare i per mans del Nunci, un escrit signat per molts feligresos sobre el perfil del futur bisbe.

Sentint-nos persones d'Església, encara que dolguts pel que està passant a les diòcesis de la Tarraconense, tenim voluntat d'unitat i de treball en una Església plural fent camí amb la comunitat diocesana que Vostè presidirà i d'ajudar a construir el Regne de Déu i servir, des de la nostra feblesa, l'Evangeli de Jesús.

Respectuosament i amb afecte li donem la benvinguda.

Martí Amagat

Rosend Darnés

Joan Mollerusa

Santi Thió

En nom del Fòrum Joan Alsina

Novembre del 2001

7. Presentació al Bisbe de Girona del document del Fòrum Joan Alsina: "Perfils de l'Església que anem construint"

Dimecres, 6 de març del 2002,
a les 12,30 del migdia.

Què és el Fòrum Joan Alsina?

El Fòrum Joan Alsina és un grup i un espai de reflexió oberts, en la línia de desenvolupament del Concili Vaticà II amb visió de futur, que cerca la renovació de les comunitats i la participació plena de tots els cristians en l'Església.

Està adherit a la Xarxa Cristiana de la Diòcesi de Girona, integrada per diferents entitats i grups de cristians socialment compromesos.

Qui el formen?

El Fòrum Joan Alsina està format per uns 80 capellans de la Diòcesi de Girona (1/3 del total), alguns sense exercici del ministeri.

Què hem fet?

Durant els gairebé tres anys d'existència, a partir de les reflexions i intercanvis, s'han elaborat i fet públics aquests documents, en vista a la informació, la defensa del pluralisme dins l'Església i la participació de tots els cristians:

- "Carta al Bisbe" (a favor de les absolucions col·lectives, octubre 1999)
- "Una bona proposta per al Jubileu" (reincorporació dels preveres sense exercici del ministeri, març 2000).
- "Relleu del Bisbe de Girona" (perfil del bisbe i participació en l'elecció, desembre 2000).
- "Lletres de suport al company i amic Narcís Tibau" (juny 2001).
- "Carta oberta sobre el procediment d'elecció del nou Bisbe" (novembre 2001).
- "Al Dr. Carles Soler i Perdigó, Bisbe de Girona" (novembre 2001)
- "Perfils de l'Església que anem construint" (gener 2002).

El document que presentem al Bisbe

Amb motiu de la presentació al Bisbe Carles del document "*Perfils de l' Església que anem construint*", el dimecres 6 de març, fem públic aquest document amb una doble intenció:

1. Amb aquestes reflexions, consensuades i signades per 71 capellans de la Diòcesi de Girona, definim la nostra línia d'actuació eclesial com a Fòrum Joan Alsina.
2. Partint d'una visió de futur, vol ser una base de debat obert i d'animació de les nostres comunitats, per anar construint una Església més participativa, democràtica i decididament posicionada a favor de la justícia i la llibertat.

Punts clau del document:

- Llibertat d'expressió, sense qüestions vedades al diàleg.
- L'autoritat dins l'Església no pot ser exercida com un poder damunt dels altres.
- Defensa d'una Església pluriforme, no pas monolítica. Pluralisme sense desqualificació de ningú.
- Identitat de l'Església a Catalunya. Assumir les nostres arrels històriques, tradicions, cultura i parla.
- Una Església més crítica amb el neoliberalisme dominant.
- Exercici real dels drets humans dins l'Església.
- Una Església contrària a la pena de mort, guerres, armament, terrorisme.
- Tots els drets de la dona i lliure opció del celibat sacerdotal.
- Abandonament de l'ostentació, riquesa i poder de l'Església com a institució.
- Actituds més compromeses amb els pobres i desvalguts.
- Implicació real en l'esforç per aconseguir:

La superació d'exclusions socials, sous suficients i pensions dignes, acolliment de la immigració, progrés sostenible de la terra, reducció del desequilibri Nord-Sud, etc.

La comissió del Fòrum Joan Alsina

6 de març del 2002

8. Perfils de l'Església que anem construint

Els qui signem aquestes reflexions, membres del Fòrum Joan Alsina, partint de les inquietuds de les nostres comunitats, a la llum de l'Evangelí i del Concili Vaticà II, amb visió de futur:

Caminem cap a una Església més humil, que es fa preguntes, que cerca, que parla un llenguatge com el de Jesús, capaç de ser entès i acollit tant per la gent senzilla com per la gent d'estudi.

Caminem cap a una Església més atenta als valors nous que apareixen i menys dolguda pels costums que es perden, una Església que proposa, que convida a viure amb més plenitud, que ofereix un vigor d'esperit i de confiança en les persones.

Caminem cap a una Església més interessada pel Projecte de Jesús i per la construcció del Regne de Déu ara i aquí que no pas per ella mateixa, una Església més creïble, que prega i que parla més des de la manera de viure i menys des dels discursos i documents.

1. Cap a una Església més participativa i democràtica

A l'Església, poble de Déu, comunitat de germans, tots, homes i dones, tenim la mateixa dignitat i tots, amb diferents carismes, hi tenim els mateixos drets i els mateixos deures. Hem de trobar-hi, per tant, la possibilitat de desenvolupar les pròpies qualitats i els propis talents, en bé de la comunitat. Ens hi hem de poder expressar amb tota llibertat i respecte, i no ha d'haver-hi qüestions vedades a un diàleg fraternal.

L'autoritat dins l'Església és un servei a la comunitat, i mai no ha de ser exercida com un poder damunt dels altres, ja que exercir-la d'aquesta manera contradiu l'Evangelí. Per això, no s'ha de prescindir mai del parer de les persones i comunitats interessades, sinó que cal demanar-lo sempre i tenir-lo en compte, de manera que la consulta esdevingui una pràctica habitual. Hem d'arribar a una autèntica participació i democratització en l'Església, d'acord amb la definició de poble de Déu, del Concili Vaticà II. Aquesta consulta s'ha de realitzar sobretot a l'hora de prendre decisions importants per a la comunitat, com són els nomenaments i les

preses de posició pública sobre temes controvertits, tant eclesials com cívics i socials. La persona a qui correspongui parlar en nom de l'Església, ja sigui en l'àmbit parroquial, diocesà o universal, cal que ho faci sense imposar res ni coaccionar la consciència de ningú.

D'acord amb el Concili Provincial Tarraconense quan afirma que l'Església és una i pluriforme, no pas monolítica, tots els membres del poble de Déu, des del Papa a l'últim batejat, hem d'abandonar actituds negatives com la desqualificació dels qui no pensen com nosaltres, l'enyorança de la influència social que en altres temps tenia la jerarquia eclesial, la por del món, dels canvis socials i polítics i, sobretot, la por a l'autocrítica.

Som membres d'una Església d'un país concret, que és Catalunya, per tant hem d'assumir i estimar les nostres arrels històriques, les nostres tradicions, la nostra cultura i la nostra parla.

2. Cap a una Església decididament posicionada a favor de la justícia i la llibertat

Cal una Església més preocupada per la igualtat i la fraternitat, qüestions centrals en el missatge de Jesús, i molt més crítica amb el model de vida que imposa el neoliberalisme dominant. Ha de ser clara l'opció pels febles i necessitats, s'ha de trencar el poder del diner que genera un ordre injust, arbitrari i arrogant.

A dins de l'Església cal assegurar l'exercici real de tots els drets humans, tant per als homes com per a les dones, sense excepció. Serà aleshores quan estarem legitimats per exigir-ho de portes enfora.

Els signes dels temps urgeixen tanmateix un especial interès de tota l'Església a promoure dins i fora d'ella la pau, que és fruit de la llibertat, la igualtat i la justícia per a tothom. Ha de quedar ben clar que l'Església és contrària, d'acord amb l'esperit de l'Evangeli, a la pena de mort, les guerres, la cursa d'armaments, el terrorisme i les tortures, etc.

Com a conseqüència, l'Església ha de promoure dins d'ella mateixa els drets de la dona de manera que no quedi exclosa de cap càrrec o ministeri, inclòs el sacerdotal,

el respecte a les persones que es troben en situacions familiars canònicament irregulars, la lliure opció al celibat sacerdotal, la llibertat d'expressió oral i escrita, etc.

No n'hi ha prou que molts cristians —religiosos, preveres i laics— visquin austerament. És necessari que l'Església, com a institució pública, també doni testimoni de despreniment, i abandoni els signes d'ostentació, riquesa i poder, d'acord amb el recent discurs de Joan Pau II als bisbes reunits en el Sínode de Roma.

Cal recordar sempre, des d'una posició crítica i solidària, que els cristians hem de contribuir a fer una societat més justa, en què tothom pugui viure dignament. Per això, no n'hi ha prou de fer callar la mala consciència donant algunes almoines, sinó que cal compartir de veritat els propis béns amb els pobres i desvalguts.

L'Església ha de prendre una actitud més profètica, valenta i compromesa davant les situacions d'explotació i d'injustícia que es donen en el món actual. Hem d'implicar-nos en l'esforç per aconseguir: la superació de tota mena d'exclusions socials, uns sous suficients i unes pensions dignes, un generós acolliment de la immigració, un progrés sostenible de la terra, la reducció del desequilibri Nord-Sud, etc.

Fòrum Joan Alsina

Gener del 2002

9. El col·lectiu Fòrum Joan Alsina

Amb motiu de l'àmplia difusió i diversitat d'opinions i posicionaments que ha suscitat el document "Perfils de l' Església que anem construint", elaborat pel Fòrum Joan Alsina, informem obertament sobre aquest col·lectiu i les seves motivacions.

El Fòrum Joan Alsina és un grup i un espai de reflexió oberts i no excloents, en la línia de desenvolupament del Concili Vaticà II amb visió de futur, que cerca la renovació de les Comunitats i la participació plena de tots els cristians en l' Església. El Fòrum esta adherit a la Xarxa Cristiana de la Diòcesi de Girona, integrada per diferents entitats i grups de cristians socialment compromesos. Com a col·lectiu obert, el Fòrum està format per uns 85 capellans de la nostre diòcesi, alguns sense exercici del ministeri.

Durant els gairebé tres anys d'existència, a partir de les reflexions i intercanvis, s'han elaborat i fet públics, sempre amb el previ coneixement del Bisbe, aquests documents, en vista a la informació, la defensa del pluralisme dins l' Església i la participació de tots els cristians.

- "Carta al Bisbe" (a favor de les absolucions col·lectives, octubre 1999).
- "Una bona proposta per al Jubileu" (reincorporació dels preveres sense exercici del ministeri, març 2000)
- "Relleu del Bisbe de Girona" (perfil del bisbe i participació en l' elecció, desembre 2000).
- "Lletres de suport al company i amic Narcís Tibau" (juny 2001).
- "Carta oberta sobre el procediment d' elecció del nou Bisbe" (novembre 2001).
- "Al Dr. Carles Soler i Perdigó, Bisbe de Girona", (novembre 2001).
- "Perfils de l' Església que anem construint" (gener 2002).

El darrer document , "Perfils de l' Església que anem construint", signat per 71 capellans de la diòcesi, va ser presentat al nostre Bisbe el 6 de març i fet públic l'endemà.

El document no pretén contradir ni negar cap de les afirmacions que el nostre Bisbe escriu en la carta "a tots els preveres i diaca de la nostre diòcesi", del 14 de març. Agraïm que se'ns recordin els documents del Magisteri, però de cap manera els ignorem, és més, precisament perquè en tenim un clar coneixement i els hem assumit, i perquè estímem la nostra Església, volem fer-la avançar «partint de les inquietuds de les nostres comunitats, a la llum de l'Evangelí i del Concili Vaticà II, amb visió de futur».

Ens mou la convicció comunitària de la necessitat de fer caliu al diàleg i a la llibertat d'expressió amb respecte i fraternitat. Sense negar cap fonament dogmàtic, mirem cap a un progrés doctrinal i disciplinar, partint de la realitat que vivim.

Defensem un pluralisme lleial dins l'Església, que no contradiu ni la unitat ni la comunió, sinó que

l'enriqueixen i regeneren. No cal recordar que unitat i comunió no volen dir uniformitat ni submissió.

Entenem que hi hagi divergències amb la nostra visió eclesial, que respectem, però no podem acceptar ni les desqualificacions ni les actituds negatives, tots som part de la mateixa Església de Crist, que, com sabem molt bé, va morir víctima del poder intolerant de gent molt religiosa.

Finalment, reiterem la nostra bona disposició de col·laboració i d'unitat fraterna amb tot el Poble de Déu, amb el nostre Bisbe Carles i amb tot el presbiteri diocesà.

La Comissió del Fòrum Joan Alsina

Martí Amagat

Lluís Costa

Miquel Àngel Ferrés

Ignasi Forcano

Fèlix Mussoll

8 d' abril del 2002

10. Carta personal d'adhesió i agraïment als bisbes bascos* per la seva carta pastoral "Preparar la paz" de 30 de maig de 2002

***Mons. Ricardo Blázquez, obispo de Bilbao**
Mons. Carmelo Echenagusia, obispo auxiliar de Bilbao
Mons. Juan María Uriarte, obispo de San Sebastián
Mons. Miguel José Azurmendi, obispo de Vitoria

TEXT EN CATALÀ

FÒRUM JOAN ALSINA **de capellans de la diòcesi de Girona**

Estimat germà en Crist:

Amb aquestes ratlles volem expressar-li l'adhesió unànime dels membres del nostre col·lectiu a la carta pastoral *Preparar la pau*, que vostè, junt amb els altres bisbes del País Basc, han fet pública recentment.

Agraïm i esperem que continuïn treballant per la pacificació d'aquest país des de la causa de l'Evangelí, fomentant el diàleg i amb independència de qualsevol formació política.

Cordialment,

Joaquim Lleal i Plantés,
Enric Roura i Sabà,
Santiago Thió i de Pol,
en nom del Fòrum Joan Alsina.

Girona, a 5 de juny de 2002

TEXT EN BASC

Kristorenganako Anai maitea:

Lerro hauen bidez adierazi nahi dizugu gure kolektiboa osatzen diren mienbroen aho bateko itsaspena zuk eta Euskal Herriko beste Gotzaiek argitaratu duzuen *Preparar la paz* delako gutun pastoralarekikoa.

Eskerrak ematen dizugu, berez, eta Ebangelioaren kausaz elkarrizketa suspertuz eta, edozein talde politikotik aske, zuek burujabeak herri hau paketzearen alde lan egiten jarraitzea espero dugu,

Bihotzez,

Fòrum Joan Alsina-ren izenean

TEXT EN CASTELLÀ

Apreciado hermano en Cristo:

Con estas líneas queremos expresarle la adhesión unánime de los miembros de nuestro colectivo a la carta pastoral *Preparar la paz*, que usted, junto con los demás obispos del País Vasco, han hecho pública recientemente.

Agradecemos y esperamos que sigan trabajando por la pacificación de este país desde la causa del Evangelio, fomentando el diálogo y con independencia de cualquier formación política.

Cordialmente,

en nombre del Fòrum Joan Alsina.

5 de juny de 2002

11. No a la guerra. Sí a la justícia i a la pau!

Les injustícies permanents són l'autèntica amenaça per a la pau.

OBSERVEM la mort de milers d'innocents, provocada especialment per la crueltat dels que han convertit la guerra en un negoci i s'entossudeixen a realitzar neteges ètniques, genocidis selectius, atemptats sagnants i experiments letals. Alcem la veu per desvetllar les persones de bona voluntat, a fi que s'acabi d'una vegada tanta barbàrie i torni la serenitat arreu del món: als Estats Units, a l'Afganistan, a Bali, a Israel, a Palestina, a Espanya, a Txetxènia, a Rússia...

OBSERVEM que els senyors de la guerra no paren d'atiar un clima bèl·lic asfixiant i aterridor i que els líders que aspiren a esdevenir els guardians de l'ordre establert no s'aturen davant de cap obstacle per imposar els seus interessos. Un dels primers a seguir aquesta estratègia és evidentment el Sr. Bush i els acòlits que se li sotmeten incondicionalment, el president del Govern Espanyol i els primers ministres d'Anglaterra, d'Itàlia, de Rússia. Les afirmacions del Sr. Bush davant del Congrés nord-americà ens fan venir esgarriances: «Amb nosaltres o amb el terrorisme», «Déu és amb nosaltres»...

OBSERVEM que està emergint una cultura salvatge que entronitza el poder absolut i en la qual impera només la llei del més fort; no queda espai per a cap mena de diàleg i s'estableix un autèntic estat d'excepció mundial per poder trepitjar impunement els més febles.

DENUNCIEM que es pretengui dividir el món entre bons i dolents, gent pacífica i terroristes, nobles guerrers i mercenaris assassins: nosaltres sempre ens posem entre els primers i, curiosament, els segons sempre queden situats als països del Tercer Món, on la misèria és més escandalosa.

DENUNCIEM la hipocresia que suposa condemnar i voler acabar amb el terrorisme de forma bèl·lica i no voler analitzar-ne les causes. Es vol atacar l'Iraq perquè és una dictadura? N'hi ha tantes de dictadures! Es vol atacar l'Iraq perquè té armes de destrucció massiva? N'hi ha tants que en tenen i incompleixen les resolucions de l'ONU, com Israel!

«Per construir la pau és necessari en primer lloc eliminar les causes de les discòrdies entre els homes (elles nodreixen les guerres), començant per les injustícies» (Concili Vaticà II "L'Església en el món d'avui" n. 83).

DENUNCIEM que s'atïi descaradament el racisme antiàrab, la fòbia contra l'Islam i el xoc virulent entre cultures sense cap mena de matisos. Es combaten fonamentalismes d'un color i acabem caient en el mateix fonamentalisme, tenyit d'altres colors.

DENUNCIEM que només ens expliquin mitges veritats i s'amaguin amb traïdoria els autèntics motius dels conflictes provocats recentment: la pretensió de controlar i dominar les fonts d'energia necessàries per mantenir la puixança de les indústries capitalistes, el petroli i el gas natural. La primera víctima de les guerres és, sens dubte, la veritat; els grans mitjans mediàtics sempre escriuen la història a favor dels guanyadors.

DENUNCIEM que s'exigeixi a l'Iraq la submissió incondicional als inspectors d'armes occidentals i no s'accepti cap tipus de control en la fabricació i distribució d'armament en altres països com Estats Units, Anglaterra i Espanya, que hi fan sucosos negocis. És irracional l'augment desproporcionat del tràfic d'armes arreu del món per part d'aquests i d'altres països, que volen aparèixer com a models de democràcia i llibertat. Qui els ha donat el dret d'evitar qualsevol control i d'esclafar a qui vulgui intentar-ho?

DENUNCIEM que es pretengui acabar amb el terrorisme amb mitjans destructors per a les persones i per als pobles. Això genera encara més violència, fins i tot des de les institucions, com és el "terrorisme d'estat". Un mitjà injust perverteix fins i tot una finalitat bona.

PROPOSEM que les nostres institucions (govern, partits polítics...) es pronunciïn en contra d'aquest creixent clima bèl·lic.

PROPOSEM fer una relectura sense prejudicis de la recent Pastoral dels bisbes bascos i convertir el seu contingut en punt de referència per a la conducta personal i col·lectiva. En subratllem especialment aquesta afirmació: «*Tancar-se al diàleg equival a renunciar a la pau vertadera, que no consisteix en la victòria sinó en l'acord*».

PROPOSEM recolzar fermament totes les iniciatives existents a favor que l'ONU sigui reformada a fons per garantir la dignitat i els drets de cada ciutadà i de cada poble del nostre planeta.

PROPOSEM que es globalitzi la justícia i la solidaritat, utilitzant el diàleg, el respecte i la negociació. Només anant per aquest camí podrem promoure un nou ordre econòmic mundial i eradicar de veritat el terrorisme.

PROPOSEM donar suport decidit a la creació d'un Tribunal Internacional independent de les grans potències, on els més febles o els injustament perseguits puguin fer sentir la seva veu i refer la seva dignitat.

PROPOSEM que en les nostres celebracions litúrgiques i publicacions reconeguem i demanem perdó pels nostres pecats d'omissió. Moltes vegades les Esglésies cristianes hem callat per covardia davant les injustícies institucionals i n'hem estat còmplices.

PROPOSEM que les nostres comunitats cristianes en la seva tasca quotidiana (catequesi, grups,...) tinguin com a una de les seves prioritats el desvetllament d'una cultura per a la solidaritat i la pau, deixant ressonar les paraules de Jesús: «*Pere, posa l'espasa a la beina*» (Mt 26, 52); «*Qui estigui net de pecat que tiri la primera pedra*» (Jo 8, 1-11); «*Estimeu els vostres enemics*» (Lc 6, 27).

PROPOSEM que, a més de reduir el nombre d'armes es "desarmin les mentalitats". Estem massa acostumats a veure la pau com una amnistia d'armes. Les armes poden callar però la injustícia, l'opressió i la gana segueixen cridant. No hi ha pau sense justícia.

«Hem de posar tot el nostre esforç a preparar temps en què les nacions s'avinguin en el fet que tota guerra pugui prohibir-se, cosa que sens dubte demana que s'institueixi una autoritat pública universal, reconeguda de tothom i dotada de poders eficaços, a fi que la seguretat, el manteniment de la justícia i el respecte dels drets es vegin garantits per a tothom... Com que la pau cal que neixi de la mútua confiança dels pobles més que no pas s'hagi d'imposar a les nacions pel terror de les armes, tothom ha de treballar perquè la carrera dels armaments s'acabi d'una vegada» ("L'Església en el món d'avui" n. 82).

Fòrum Joan Alsina

Desembre de 2002

12. Comunicat sobre el viatge del Sant Pare a Madrid

Després de la visita del Sant Pare a l'Estat espanyol, expresseu els sentiments que ha despertat en nosaltres, membres del Fòrum Joan Alsina.

Ens dol profundament per la imatge de l'Església que projecta i aferma en molta gent: apareix com a institució que busca i es complau en la relació dels poderosos i passa per alt els pobres i els marginats, presenta amb massa èmfasi un model de comunitat i de santedat piramidal i clericalitzada.

Ens dol profundament la manipulació de la figura del Papa per part dels organitzadors del viatge, que l'han posat al servei d'una visió deformada de la realitat de l'Església.

Ens dol profundament la contradicció evident entre l'objectiu proclamat com a pastoral i realitzat com a visita d'un cap d'estat, amb totes les servituds que comporta.

Ens dol profundament que, malgrat que en reiterades ocasions el Papa hagués condemnat clarament les guerres preventives i de tota mena, en aquesta ocasió no hi hagi fet cap referència explícita, oi més quan la gent de base s'ha manifestat amb tant d'entusiasme contra la política bel·licista del govern.

Ens dol profundament la condemna explícita dels nacionalismes ni que siguin exacerbats, per la coincidència massa evident amb el llenguatge i les propostes de partits polítics concrets.

Ens dol profundament l'aparença de culte a la personalitat que inclouen aquest tipus de viatges i de concentracions massives tan allunyada de l'estil evangèlic.

Fòrum Joan Alsina

5 de Maig 2003

13. Els Fòrums de Capellans de Catalunya fan pinya

El dia 24 de novembre s'han reunit a la Cova de Sant Ignasi de Manresa 14 representants dels quatre Fòrums de capellans de Catalunya: "Joan Alsina" de Girona, "Ondara" de Solsona, "Oriol" de Barcelona i "Transversal" de Vic.

El treball inicial s'ha centrat en intercanviar motivacions, experiències i opinions de cadascun dels Fòrums.

S'han proposat els següents objectius:

- Constituir-se en confederació.
- Reforçar les línies d'actuació inspirades en el Concili Vaticà II.
- Pronunciar-se lliurement i oberta sempre que calgui.
- Vetllar per tal que la nostra Església estigui atenta a les realitats específiques de Catalunya.
- Estar oberts al diàleg i col·laboració amb altres col·lectius, religiosos i laics, de totes les diòcesis de Catalunya, interessats en avançar en aquesta mateixa línia.
- Estar atents als signes del nostre temps i als nous reptes que ens planteja la societat.

Fòrum "Joan Alsina" de Girona

Fòrum "Ondara" de Solsona

Fòrum "Oriol" de Barcelona

Fòrum "Transversal" de Vic

Manresa, 24 de novembre del 2003

14. Joaquim Vallmajor: "Morir amb els pobres"

Ara fa 10 anys, en Joaquim Vallmajó, amic i company nostre en el ministeri, va donar mostra del seguiment de Jesucrist fins a donar la vida, per fidelitat als més pobres i necessitats, fent costat al poble i a les comunitats, crític amb els abusos i injustícies, intentant fer realitat un món millor, el regne de Déu, on els últims siguin els primers.

«Pensa que la teva vida és l'únic Evangeli que molta gent llegirà» (Dom Helder Câmara).

Des del Fòrum Joan Alsina, de capellans de la diòcesi de Girona, volem fer nostra la seva causa, la seva lluita fins al final per fidelitat a l'Evangeli i al seu missatge de llibertat, avançant en el camí de futur obert pel Concili Vaticà II, acompanyant a les nostres comunitats cristianes, defensant el pluralisme i la llibertat d'expressió dins i fora de l'Església.

«Acabo de fer la tercera sessió d'anàlisi social per intentar refer camins nous per una Església que sigui de veritat alliberadora, signe d'esperança i lloc d'humanització. És una sessió que portarà cua...i potser garrotades».*

*«És molt important, puix reflexionem sobre els grans problemes de la fam, demografia, drets de l'home, joventut, pobresa i Església, el nostre missatge i la nostra presència, la nostra manera de viure, i la nostra mentalitat clerical i occidental...»**

Volem que el testimoniatge d'en Joaquim Vallmajó ens animi a treballar agermanats, a favor dels que Déu més estima i contra tot allò que els oprimeix.

«En Joan Alsina deia: "Només podem canviar el món en la mesura en què hi estem ficats". I ho deia pensant en el poble xilè, en els més pobres del poble xilè. I en Quim deia: "M'he casat amb un poble". Parlava de Ruanda, dels més pobres i menystinguts de la societat ruandesa».*

Fòrum Joan Alsina

Abril del 2004

* Citacions del llibre: *L'evangeli d'en Quim. Una vida per Ruanda*, d'Armand Duval.

Traducció i adaptació de Joaquim Pla i Gallart.

15. Reflexió sobre l'acolliment de les persones a l'Església

En el document "*Perfils de l'Església que anem construint*", que vàrem fer públic el gener de 2002, hi ha unes afirmacions que ara voldríem aprofundir i comentar amb més deteniment:

- *«Dins l'Església cal assegurar l'exercici real de tots els drets humans, tant per als homes com per a les dones, sense excepció. Serà aleshores quan estarem legitimats per exigir-ho de portes enfora».*
- *«Com a conseqüència, l'Església ha de promoure dins d'ella mateixa el respecte a les persones que es troben en situacions familiars canònicament irregulars».*

També diu que volem il·luminar les nostres inquietuds pastorals i les de les nostres comunitats amb els ensenyaments del Concili Vaticà II. Les primeres paraules de la "*Constitució Pastoral sobre l'Església en el món d'avui*" obren la porta per a aquestes reflexions que oferim a tots els qui se senten cridats a creure en Jesucrist i a construir el seu Regne:

«Joies i esperances, tristeses i angoixes dels homes d'avui, dels pobres sobretot i de tots els qui sofreixen, són també les joies i les esperances, les tristeses i les angoixes dels deixebles de Crist i no hi ha res de veritablement humà que no hagi de trobar ressò en els seus cors [...]. És per això que l'Església se sent amb tota veritat solidària del gènere humà i de la seva història [...]. L'Església no és empesa per cap ambició terrenal, sinó que sols desitja una cosa: continuar, sota el guiatge de l'Esperit, l'obra mateixa del Crist, que va venir en aquest món per donar testimoni de la veritat, per salvar i no pas per condemnar, per servir i no pas per ser servit».

Quan intentem de portar a la pràctica aquestes propostes tan engrescadores, el que més ens commou són les mil cares que pren el sofriment dels germans/es i la complexitat de les causes que el provoquen. I una de les constatacions que més ens urpeja és adonar-nos que algunes d'aquestes causes tenen el seu origen en la intransigència i en la incapacitat pràctica de les institucions per escoltar, acollir i curar les ferides de les persones que hi acuden precisament per això, confiant en les paraules que proclamen. L'Església, que hauria de ser la primera a evitar aquesta frustració, també cau en el mateix pecat.

Com a companys de camí i membres d'un mateix cos, compartim sovint l'esquinçament de moltes persones que creuen en Jesús, que es deleixen per construir el seu Regne i per viure en comunió amb el seu poble, però topen amb la Llei, que resseca i mata l'esperit. Les situacions incloses en aquesta crisi són molt variades; els àmbits on potser es manifesten amb més cruessa són:

- Les moltes parelles casades "per l'Església" que acaben abandonant el projecte de vida en comú i volen refer-lo amb una altra persona.
- Els avenços que afavoreixen noves formes de fecunditat controlada i assistida.
- Les persones que elegeixen una relació i/o convivència homosexual.
- Les dones desitjoses que se'ls reconegui la seva dignitat i capacitat d'assumir totes les funcions ministerials.

A l'hora de donar una resposta compassiva (que pateix amb) i esperançada a aquests neguits, buscant-la a partir de la Joiosa Notícia, veiem que el motiu principal dels sovintejats enfrontaments entre Jesús i els fariseus és precisament la insubmissió a les lleis tingudes per divines, en especial la del repòs sabàtic, la més sagrada de totes. Jesús cura, consola i dóna aliment fins i tot quan la Llei ho prohibeix i la trenca sempre que està en joc la guarició d'alguna xacra humana. No ho fa pas d'amagat i d'esquitllentes, sinó que proclama una i una altra vegada, amb contundència agosarada, que *«l'home no és fet per a la Llei, sinó la Llei per a l'home»*, que *«Déu prefereix la misericòrdia al sacrifici»* i que *«són els malalts els que necessiten el metge i no els que es creuen estar bons»*. La seva actitud a favor de les persones és tan nítida que esdevé la principal acusació del Sanedrí: *«S'ha fet superior a la Llei i anima el poble a no complir-la»*.

Els episodis concrets en què, deixant de banda la Llei, Jesús s'acosta a les persones proscrites i impures per donar-los un cop de mà i empènyer-les a sortir del sot, són ben nombrosos i significatius: Mateu i els publicans, Zaqueu, la samaritana vora el pou, la dona acusada d'adulteri, la prostituta que vessava llàgrimes als seus peus, leprosos, endimoniats... No hi ha cap cas a l'Evangeli de persones que, tot acudint a Ell amb cor sincer, els hagi tancat els braços i acomiadat amb un *«que Déu t'empari; el teu sofriment no té solució»*. La paràbola del Pare misericordiós, com moltes altres, rebla el clau d'aquesta conducta innegociable: no dóna ni temps al fill perquè obri la boca; només frisa per abraçar-lo i omplir-lo de petons.

De tot això es desprèn, com diu el Vaticà II, que l'Església, que som tots els homes i dones de bona voluntat que Déu ha reunit en un sol poble, no té altra missió que la de Jesús. L'horitzó dels cristians ha de ser continuar el que el Mestre va començar i ens va encomanar: anunciar la Bona Notícia del Regne, un Regne que ja és aquí, que anem construint amb la força de l'Esperit, tot mirant de fer nostres les seves actituds i prioritats. La nostra única missió és de continuar escampant —com Ell i amb Ell— no només la Bona Notícia entesa com una doctrina, sinó bones notícies al món, un món que en té més set que mai.

Així, doncs, seria bo de no perdre de vista la utopia i d'anar-nos-hi acostant, gràcies a fites mitjanes, que són més a l'abast:

1. Llenguatge respectuós:

Bandejar totalment del llenguatge qualsevol qualificació despectiva o que inclogui connotacions relacionades amb pecat de les persones i dels col·lectius que viuen experiències que no s'ajusten a normatives establertes per tradició ancestral més que per propostes evangèliques.

2. Altres projectes de vida en comú:

Reconèixer amb criteri el valor de les opcions no sacramentals per viure en parella estable, especialment del matrimoni civil, sense furgar en circumstàncies que pertanyen a la intimitat inviolable de les persones o a la seva personalitat diferenciada. Oferir-los també la possibilitat de celebrar el seu compromís de donació mútua amb algun ritus que expressi i signifiqui la benedicció del Pare, que els convida, com a tots els fills i filles, a participar i a donar testimoni del seu amor. Excloure'ls, doncs, de la vida sacramental o de qualsevol ritu cultural és injust i inhumà.

3. La sexualitat, expressió de l'amor:

Repensar la sexualitat com a expressió de l'amor, oberta a la fecunditat responsable, comptant amb els mitjans tècnics que la reforcen i assisteixen. Evitar que grups ideològics, religiosos o no, imposin els seus dictats morals particulars. Respectar l'autonomia de la ciència i de la societat civil.

4. Acolliment sense discriminacions:

Donar cabuda dins les comunitats, guiades per una prudència atrevida, a totes les persones que estiguin sincerament ben disposades a desenvolupar-hi tasques de servei i de promoció, sense tenir en compte els aspectes que molts titllen hipòcritament d'irregulars. No menyspreem pas el risc d'escandalitzar, però la gosadia dels nous valors d'una societat pluralista criden cap a un futur diferent.

5. Plena igualtat de la dona:

Reconèixer la plena igualtat de la dona en l'Església i els seus drets inalienables a participar-hi sense restriccions de cap mena, d'acord amb la Declaració Universal dels Drets Humans.

6. Anul·lacions i dissolucions matrimonials:

Tot llegint els signes dels temps, posar en relleu la dimensió significativa de l'amor sacramental i adequar els supòsits de nul·litat i dissolució del matrimoni a les noves realitats i als nous coneixements científics i psicològics. Prioritzar l'atenció a les persones i a la seva realitat amb actitud oberta, comprensiva i respectuosa i facilitar el camí cap a la dissolució dels vincles matrimonials. Reconèixer i respectar la validesa de la nova situació triada, de manera que les parelles puguin refer les seves vides i gaudir en pau d'un nou estat escollit amb llibertat.

Entenem que aquest tema és complex i té molts caires que aquí només podem insinuar. Reconeixem que mereix i necessita un debat més llarg i aprofundit.

Fòrum Joan Alsina

Abril del 2004

16. Alguns apunts per al diàleg amb el Bisbe

1. El Fòrum, un espai per a compartir.

Sr. Bisbe, el Fòrum Joan Alsina, des de fa cinc anys, és un espai de diàleg, obert i constructiu, a partir de l'experiència i de la realitat de les nostres comunitats cristianes, intentant seguir la línia i l'esperit del Concili Vaticà II, prenent com a base l'Evangeli de Jesucrist i la seva autenticitat, que ens qüestiona i ens desvetlla eclesialment i socialment.

No volem perdre de vista el punt central que ha motivat les nostres darreres reflexions i que ha quedat expressat en el darrer document "Reflexió sobre l'acolliment de les persones a l'Església": les ganes i l'intent de ser fidels al missatge de Jesús acollidor, que ens porta a obrir els ulls i el cor a les necessitats de les persones concretes i d'aquest poble de Déu que sofreix incomprensió, i que anhela paraules d'esperança i gestos d'autèntica caritat.

Sabem que algunes vegades les nostres opinions poden molestar a persones i grups molt preocupats pel compliment de les lleis i normes eclesiàstiques. Però també tenim constància que la nostra darrera reflexió ha estat rebuda amb respecte i agraïment per moltes persones i grups.

Els companys del Fòrum Joan Alsina volem expressar, d'entrada, que l'esperit de diàleg amb el Bisbe ha estat constant, desitjat i buscat. Per això, malgrat les diferents maneres de veure i sentir la problemàtica pastoral i eclesial que ens ha tocat viure, anhelem establir un diàleg obert, sincer i fratern.

2. Ni divisions ni ferides: respecte i pluralisme eclesial.

Sr. Bisbe, les seves paraules adreçades al Consell Presbiteral (en la seva IX reunió ordinària), publicades al butlletí de l'Església de Girona de juliol agost d'enguany, han posat de manifest la imprescindible necessitat d'aquest diàleg. Citem només dos fragments: *«s'ha ferit el presbiteri i l'Església de Girona i la seva fama de manera molt greu i dolorosa [...] ha estat una ocasió per desprestigiar l'Església i Catalunya»*.

Volem deixar constància, Sr. Bisbe, que ens sentim adolorits pel to usat i les greus acusacions que fa. En el nostre document aclarim que intentem deixar-nos guiar

per l'esperit de l'Evangeli, que ens convida a acollir tothom, sobretot els qui més pateixen. Tot i que reconeixem que les ressonàncies mediàtiques no han reflectit el missatge central de la nostra reflexió, un sa pluralisme dins l'Església no ha de portar ningú a "*esquinçar-se els vestits*".

Sospitem que les seves paraules poden respondre a veus d'ideologies intolerants i, potser sense voler-ho, són les que poden obrir les "*divisions i ferides doloroses*" que atribueix injustament al document.

3. Llibertat d'expressió i diàleg de comunió.

Considerem que la llibertat d'expressió és una realitat que ha d'estar sempre present en el Poble de Déu. Costa acceptar la diversitat i respectar les diferències, dins i fora de l'Església. No tots coincidim en els camins de recerca per evangelitzar la nostra societat, tan plural i complexa.

En la nostra societat catalana (la més secularitzada d'Europa, com han dit persones autoritzades) la nostra labor pastoral necessita encarnació i discerniment. Procurem deixar-nos amarrar de l'Evangeli i de l'Esperit a l'hora de prendre opcions, potser agosarades, de cara als qui més pateixen, als necessitats, immigrants, sense papers... En l'àmbit del Fòrum ens sentim compromesos a seguir reflexionant sobre aquestes realitats.

Per això ens plau un diàleg de comunió, com vostè mateix expressava en el Full Parroquial del 19 de setembre, en la línia d'una comunitat fraterna, «feta de germans on tots han de trobar el seu lloc i el servei que els pertoca en bé dels altres», i no tant en la inèrcia d'una organització piramidal i autoritària. Volem mirar el futur amb esperança.

Finalment, Sr. Bisbe, li reiterem el nostre interès que pugui participar en alguna de les nostres reunions, segur que, entre companys, s'hi trobarà ben a gust.

Fòrum Joan Alsina

25 d'octubre del 2004

17. Carta oberta al Papa Benet XVI

Benvolgut germà en la fe,

Els cardenals us han escollit com a successor de Pere. El Fòrum Joan Alsina de la diòcesi de Girona, després de reflexionar i pregar, hem elaborat aquesta carta que us dirigim des del respecte i la fraternitat. Si som crítics és perquè estimem l'Església i la voldríem molt més a prop de l'Evangelí de Jesús. Us fem arribar el resultat dels nostres pensaments.

Creiem que l'espectacle entorn de la mort del Papa Joan Pau i la vostra elecció no ha estat gens evangèlic ni edificant. La presència de caps d'estat i de govern –alguns d'ells promotors de guerres, de dictadures i de fam– pensem que no té res a veure amb Jesús de Natzaret, com tampoc no hi té res a veure l'espectacle i la parafernàlia de les autoritats eclesiàstiques amb tot el seu luxe i la seva pompa.

Us volem demanar, doncs, un gest tan valent com necessari: que deixeu de ser cap d'estat. Segons l'Evangelí, Jesús «*s'escapà perquè volien fer-lo rei*» i estem segurs que, quan va dir a Pere «*vés i confirma en la fe els teus germans*», no es referia a poders terrenals, sinó a l'esforç per difondre el missatge alliberador.

Us proposem que la vostra acció parteixi d'una vivència personal de l'Evangelí, senzilla, despullada i acollidora, com vós mateix heu manifestat. No deixeu que us anomenin "*Sant Pare, Summe Pontífex, Vostra Santedat*"... i no permeteu que els cardenals siguin anomenats "*Prínceps de l'Església*". Per més tradicionals que siguin aquests títols, resulten poc evangèlics i humanament extravagants. «*En canvi vosaltres –diu Jesús– no us feu dir Mestre, perquè un de sol és el vostre Mestre i tots vosaltres sou germans.*» (Mt 23, 8).

Us demanem, humilment, que obriu l'Església als grans problemes del món actual: la pau, l'educació, la salut, l'ecologia, la fam, l'explotació, l'esclavitud, la discriminació per raons de sexe... Volem fer, entre tots, una Església veritablement compromesa amb les grans causes de la humanitat i una Església que ha fet una opció clara pels pobres (Concili Provincial Tarraconense). I això, fer-ho des de la pròpia pobresa i senzillesa.

Deixeu-nos dir-vos tot això amb uns pensaments d'un gran poeta català, Salvador Espriu, i en una llengua a la qual voldríem que durant el vostre papat atorguéssiu el reconeixement que no ha tingut fins ara per una part de l'Església jeràrquica: *«Si et criden a guiar un breu moment del mil·lenari pas / de les generacions / aparta l'or / la son i el nom. [...] No esperis mai / deixar record, / car ets tan sols / el més humil / dels servidors. / El desvalgut / i el qui sofreix / per sempre són / els teus únics senyors, excepte Déu / que t'ha posat sota els peus de tots».*

El primer Papa, Pere, va sentir dir del Mestre aquestes paraules: *«Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església»* (Mt 16,18). De quina Església parlava Jesús? Ens sembla, benvolgut germà, que Jesús parlava d'una Església lliure, acollidora i servicial, oberta a les angoixes, alegries i esperances del món d'avui, i ens trobem amb una Església autoritària, uniformista i massa segura d'ella mateixa. L'exercici del papat ha esdevingut una mena de poder absolut, deixant fora de joc les esglésies locals. El Concili Vaticà II donava igualtat a tots els membres del poble de Déu, amb un gran paper de les esglésies particulars i de la col·legialitat episcopal; el bisbe de Roma és el garant de la unitat.

L'Església jeràrquica ha d'ensenyar, ben segur. Però ens plauria que ho fes des d'una òptica més evangèlica. Caldria, per tant, que confiés més en la llibertat de les consciències que en les receptes morals. Ens cal més una paraula que inspiri i no censuri, que ofereixi i no imposi, que acompanyi i que no limiti. El nostre desig com a Fòrum Joan Alsina és aquest somni, que hem de fer realitat, expressat pel bisbe Guy Deroubaix, bisbe de Saint Denis, tocant a París: *«Volem una Església on es pugui respirar i viure a gust, on es pugui dir allò que es pensa [...] Una Església que escolti abans de parlar, que aculli en lloc de jutjar, que perdoni sense voler condemnar [...] Una Església on l'Esperit es pugui fer present perquè no tot està previst, regulat, decidit per endavant. Una Església oberta [...] Una Església on l'audàcia d'emprendre coses noves sigui més forta que el costum de dir "sempre s'ha fet així" [...] Una Església de la qual el món no digui: "Mireu com estan organitzats", sinó "Mireu-los com s'estimen".*

Darrerament ens ha fet molt de bé veure com els bisbes bascos, en la darrera carta pastoral que han publicat, es feien autocrítica i s'implicaven totalment en les anàlisis de la situació de l'Església basca. A semblança d'aquests germans en l'episcopat

val la pena fer una profunda revisió i autocrítica sobre el vostre paper en la vida del poble de Déu i posar tota l'Església en aquesta mateixa actitud.

El bisbe Pere Casaldàliga, en un escrit a *El Periódico de Catalunya*, del 21 d'abril d'enguany, recorda una conversa amb vos, llavors cardenal Ratzinger, i comenta que us va dir: «*L'Esperit Sant té dues ales: l'ala dreta, que és més de la contemplació, la intimitat i l'ortodòxia, i l'ala esquerra, que és més de la profecia i del compromís d'alliberament. S'han de salvar les dues ales de l'Esperit Sant perquè no voli manc. Perquè l'Església és més que un papa, i el Regne de Déu, més que l'Església*».

Us demanem que rehabiliteu tants teòlegs que vàreu censurar i silenciar en els anys que estiguéreu al cap de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. Han fet i fan un gran servei a l'Església.

Deixeu-nos acabar aquest escrit amb unes paraules d'un altre germà vostre i nostre, Leonardo Boff: «*Tant de bo Benet XVI torni a ser el teòleg que jo apreciava i que no infonia por, sinó esperança*».

Fòrum Joan Alsina.

Amb el suport dels Fòrums de Catalunya.

29 de juny de 2005

18. Carta a la Conferència Episcopal Espanyola sobre la COPE

A l'Excm. i Rvdm. Mons. Ricardo Blázquez,
president de la Conferència Episcopal Espanyola.

Els Fòrum Oriol, de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, Joan Alsina, de Girona, Transversal, de Vic i Ondara, de Solsona, que agrupen un nombre considerable de preveres d'aquestes diòcesis de Catalunya, volem fer arribar a V.E. la manifestació de protesta contra la manera insultant i desqualificadora amb què, des de l'emissora COPE, es fa referència a Catalunya, als catalans i, en general, a personalitats, organismes i institucions que no s'identifiquen amb les opinions d'aquell mitjà de comunicació. Respectem la diversitat d'opinions, però rebutgem el llenguatge agressiu, insolent i groller, que considerem no solament indecorós i inapropiat en ell mateix, sinó també intolerable en el cas de la COPE, tota vegada que resulta escandalós pel fet que, de l'empresa, la Conferència Episcopal Espanyola n'és accionista majoritari.

Amb la nostra protesta, ens adherim a la petició del bisbe de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, monsenyor Agustí Cortés, en el sentit de demanar a la Conferència Episcopal Espanyola que intervingui perquè el programa *La mañana*, conduït pel Sr. Federico Jiménez Losantos, i, en general, les persones que, en aquesta emissora en segueixen l'estil i el llenguatge, adoptin formes respectuoses d'expressió, o bé, si no ho accepten, se'ls impedeixi de continuar actuant en aquell mitjà de comunicació. Ens adherim, també, a les manifestacions de protesta que en les darreres setmanes s'han multiplicat contra la COPE: La de l'arquebisbe de Barcelona, la del bisbe de Girona amb el seu Consell Presbiteral, la dels abats i provincials religiosos de Catalunya, la de "Cristianisme i Justícia" dels jesuïtes de Barcelona i tants altres grups i entitats que s'han manifestat i han cercat signatures.

Atentament,
Fòrum Joan Alsina.

28 de novembre de 2005.

19. Una cultura de l'acollida

Algunes reflexions sobre la immigració. Eina per fer una revisió de vida.

Presentació

El Fòrum Joan Alsina ha dedicat una part important de les reunions del curs 2005–06 a fer una aproximació al tema de la immigració.

Ho hem recollit en el document *Una cultura de l'acollida*, que porta dos subtítols que volen limitar l'abast que té: *algunes reflexions sobre la immigració i eina per fer una revisió de vida*.

No és un document acabat i final, sinó un material de partida per ajudar a comunitats cristianes, a equips de moviments, a grups diversos que s'inspiren en l'Evangelí, a plantejar-se el tema de la immigració, per revisar amb quina mirada l'afronten, amb quins criteris el valoren i quin tipus de praxi estat portant a terme. I replantejar-ho, si cal. És un document obert, encara per refer a cada grup.

El que oferim a continuació és una possible pauta per fer els tres moments típics de la revisió de vida: veure, jutjar i actuar. Proposem dedicar una reunió o trobada a cada un d'aquests moments.

Voldria ser un ajut per traduir a la nostra vida les paraules de l'Evangelí: «*Era foraster, i em va acollir*».

Valdria la pena començar amb una lectura personal i pausada del document per:

- Relacionar-ho amb altres aportacions que tenim sobre el tema.
- Apuntar dubtes, punts de coincidència i de discrepància.
- Afegir-hi aspectes que de ben segur hi manquen.

Amb aquest escrit volem aportar alguns elements que ens permetin "*mirar*" de manera adequada el fet, relativament nou per a nosaltres, de les immigracions com un fenomen massiu, i aportar alguns elements per poder fer un "*judici*" sobre aquest tema, tant des del punt de vista humà com des de la perspectiva cristiana. Vol ser com una "*revisió de vida*" que ens porti a un actuar correcte, tant a nosaltres com a les comunitats cristianes. No som especialistes en aquest tema. Volem aportar unes vivències reflexionades i compartides amb força gent, a partir de la doble realitat de veïns i cristians.

No farem una visió global del tema (la realitat demogràfica, un fenomen multidimensional, el nou ordre o desordre mundial, ni tan sols dels temes ètics que hi ha darrere d'aquest tema). Remarquem només dues coses. La primera és que la realitat de la immigració és sempre canviant, d'un any a l'altre, d'una zona a l'altra, d'un col·lectiu a l'altre. La segona, i ens sembla que és la més important, és que sempre és tracta d'una realitat que provoca **morts** (quantas morts salvatges i evitables) i un **patiment intens i brutal** a la majoria de les persones que l'han de viure (homes, dones, nens, famílies separades, explotació...). No podem perdre mai de vista aquesta perspectiva quan en parlem. No en podem parlar mai d'una manera neutra.

En aquest darrer sentit s'obren dues grans possibilitats: veure-ho i viure-ho com un "*problema*", on llavors els "*immigrants*" són el problema. O viure-ho com una font de possibilitats, malgrat tenir el seu origen en una brutal injustícia en el repartiment de les riqueses del nostre món. En aquesta segona perspectiva, el problema és el del repartiment injust de les riqueses: els "*immigrants*" són víctimes de la situació. Però al mateix temps és una realitat que ens obre moltes possibilitats i riqueses, tant a nosaltres com a les persones que han d'immigrar. És des d'aquesta segona perspectiva que volem compartir aquestes reflexions.

1. Una mirada nova ("veure")

Invitem a mirar el fet de la immigració a partir de la història personal de migració viscuda per nosaltres o pels nostres pares i amics. Som un país que sempre ha estat format per la barreja de gent vinguda de molts llocs diversos. Qui no és migrant o fill de migrant? Podem recordar el que tantes vegades ens han explicat o potser hem viscut nosaltres mateixos. Com a comunitat cristiana, també som fills d'una llarga tradició de migrants: Abraham... i més propers a nosaltres, Jesús i Maria són veritables imatges de la realitat de la immigració (i l'exili) viscuda amb tota la seva cruesa. És bo recordar d'on venim.

Una segona invitació és la de trencar amb la visió que ens ofereixen els mitjans de comunicació i els estereotips infundats amb què molta gent parla d'aquests temes. La visió de la immigració unida a pasteres, conflictivitat social, «que no ens passi aquí com a París o com a Ceuta i Melilla», que són pobres i marginals, que ens prenen la feina, que són perillous, terroristes, que ens envaeixen...

Creiem que hem de trencar aquests prejudicis i contemplar la qüestió a partir de les persones concretes, dels immigrants concrets amb què ens hem relacionat, amb un nom, un rostre... Tan semblants a nosaltres. Tan dignes d'afecte. Deixem-nos portar per aquesta mirada de proximitat, no pels estereotips ni per tantes fal·làcies inventades.

Veure'ls com a persones, ciutadans i ciutadanes, amb tots els drets i deures. Veure'ls com a treballadors i treballadores, com a persones que vénen a guanyar-se la vida i un futur per a ells i per als seus fills i filles.

O que han hagut de marxar del seu país per persecució, repressió, manca de llibertat. I que hi tenen tot el dret del món.

Com a creients i en la perspectiva del Regne de Jesús, el Regne de la fraternitat, no més els podem veure com a fills i filles de Déu, com a germans i germanes nostres. Creiem que hi ha una mirada que l'Evangelí ens ofereix. «*Era foraster i em vau acollir*» (Mateu 25). No hi posa condicions: si tenien papers, si eren legals, si... L'acollida del foraster, de l'immigrant es converteix en condició d'acollida, o no, del mateix Jesús.

Estem davant, doncs, d'una de les crides més clares de Déu, d'un dels signes dels temps, d'una de les condicions per poder-nos dir cristians nosaltres personalment o les nostres comunitats.

1. Comentar experiències viscudes personalment o per gent molt propera referides a la immigració.
2. Parlar a la resta del grup o equip de dues o tres persones immigrants que ens han impactat personalment i amb qui tenim amistat. Si no tenim cap amic o conegut immigrant, què vol dir?
3. Estem d'acord amb l'afirmació que la bona convivència depèn fonamentalment de considerar tothom amb igualtat de drets i deures, amb la mateixa possibilitat de ciutadania i com a cristians en el fet que tots som fills i filles de Déu i, per tant, tots som germans i germanes? Com ho vivim?

2. Una nova manera de valorar ("jutjar")

Ens hem trobat, de fet i gairebé sense adonar-nos, amb una societat que és molt diferent de la que teníem fa poc temps. Tot i que no ho podem explicar ara, és cert que estem en una societat multiètnica, multicultural i plurireligiosa.

Ens adonem que parlar d'immigració és parlar al mateix temps de situacions de pobresa i exclusió. Els immigrants viuen, en general, a les pitjors zones de les ciutats, entre els grups de població que aquí ja patien situacions de més dificultat. Han de suportar un doble estigma: per pobres i per forasters.

Si unim els condicionants personals que fan difícil una socialització correcta per part seva (dificultats de llengua, d'educació, de coneixement del nostre estil de vida...) als condicionants imposats per la societat (moltes discriminacions, lleis i reglaments d'estrangeria aberrants, arbitrarietat en la seva aplicació...), tenim que la situació en què es troben aquestes persones que han hagut de venir a casa nostra, sigui motiu de grans i injustos sofriments. Evidentment no tothom ho viu de la mateixa manera, ni amb la mateixa gravetat, ni durant el mateix temps. Però cal reconèixer que a un fet que sempre és dolorós, marxar de casa seva, la nostra societat hi afegeix un plus de sofriment arbitrari i en gran mesura evitable.

Volem fer una opció per la interculturalitat: que interactuïn les diverses cultures i s'enriqueixin les unes a les altres. La interculturalitat sempre porta conflictes, que cal afrontar (no ignorar ni reprimir). Cal fer una valoració molt gran de les diverses cultures i de les riqueses que contenen. Cal arribar al convenciment que els valors dels altres ens enriqueixen profundament. Volem, sense pretendre ser exhaustius, llistar alguns dels elements de les diverses cultures que en aquests moments i aquí ens enriqueixen.

En primer lloc, ens recorden alguns valors humans que potser la nostra societat ha enfosquit molt: l'atenció als avis i als grans; el gran valor de la família extensa; la capacitat d'acollir els altres (especialment els que estan pitjor); el tirar endavant, amb joia, amb capacitat de festa enmig de situacions molt precàries.

En segon lloc, creiem que ens ajuden a posar en evidència les enormes contradiccions del nostre sistema capitalista i neoliberal. No porten els problemes, sinó que la seva presència ha ajudat a visualitzar-los: la nostra societat tan dual i excloent, la manca de treball amb dignitat, l'absoluta insuficiència de recursos socials: guarderia, beques... I això sense entrar en la consideració de la gran riquesa que representa la seva presència i el seu treball entre nosaltres: cotitzacions a la seguretat social, reactivació de l'economia, etc.

Un tercer aspecte que ens sembla significatiu és el fet que la seva presència aquí ens fa adonar d'una manera molt propera del sistema global mundial que estem vivint o patint. Un sistema criminal, atès que genera molta mort i molt de sofriment. Un sistema que no és sostenible, ja que no pot ser per a tothom. Un sistema que obliga a marxar de la seva terra molta gent per poder tenir possibilitats de supervivència, per poder tenir un futur ells i els seus fills i filles. A més, ens fan adonar de la necessitat d'una austeritat molt més gran per tal que tothom pugui tirar endavant.

Un quart aspecte, també enriquidor en si mateix, és el del "mosaic": en el tema de la cultura, en el tema de la religió (l'ecumenisme, el diàleg entre les religions...). En parlarem més endavant. Cap cultura, cap religió no és completa, i ens cal l'aportació que l'altra ens fa per poder créixer.

Com a punt de partida de totes les reflexions, hem agafat un text de l'Evangelí prou clar i entenedor que ja hem citat a l'inici de l'aportació com a clau de tot. És el text de Mateu 25,35: «*Era foraster i em vau acollir*». Un acolliment que l'Església, des dels seus inicis a la Pentecosta, viu com un dels signes de la presència de l'Esperit: la trobada de pobles diversos. Creiem que això sol és motiu d'una altra aportació completa. Ara que hem celebrat el 40è aniversari de la cloenda del Concili Vaticà II, volem només citar una part de la declaració sobre la relació de l'Església envers les religions no cristianes *Nostra Aetate*, d'octubre de 1965.

Diu en el seu article primer: «*En el nostre temps, en què la humanitat s'uneix cada dia amb més força i augmenten les relacions entre els diversos pobles, l'Església considera amb més atenció quines són les relacions amb les religions no cristianes. En el marc del seu deure de fomentar la unitat i la caritat entre les persones, més encara entre els pobles, ací considera sobretot aquelles coses que la gent té en comú i que condueixen a la mútua convivència. En efecte, tots els pobles són una sola comunitat, tenen el mateix origen, ja que Déu decidí que tota mena d'homes habités sobre la faç de la terra, com també tenen un últim fi darrer, Déu, la providència del qual, les mostres de la seva bondat i els seus designis de salvació s'estenen a tothom*».

Aquest document acaba en el seu article 5, que porta aquest títol: «*La fraternitat universal exclou la discriminació: I no podem invocar Déu, Pare de tots, si ens neguem a comportar-nos fraternalment envers alguns homes, creats a imatge de*

Déu... I així resulta privada de fonament qualsevol teoria o praxi que entre home i home, entre poble i poble, introdueixi diferència en allò que toca a la dignitat humana i els drets que en deriven. L'Església, doncs, reprovava com estranya a la intenció de Crist qualsevol discriminació o vexació, practicada per motius de raça o color, de condició o de religió».

Creiem que hem de fer el pas al que podem anomenar una **cultura de l'acollida**, malgrat les pors, els dubtes, les dificultats que ens portarà sempre el fet de la immigració. Que ens cal fer com un triple pas:

De fer coses **per als** immigrants, a fer coses **amb** immigrants, a un **protagonisme compartit** realment.

Llavors podem parlar d'integració i acollida, dir que som respectuosos i tolerants.

Aquesta opció ens marca uns accents necessaris per a la nostra acció:

1. Escoltar i conèixer a fons els altres.
2. Valorar tant els aspectes que ens semblin positius com els negatius.
3. Fer això no només amb "tolerància" sinó amb simpatia i respecte.
4. Tot això dóna pas al diàleg, a la comprensió i a la confiança.

Ens fa veure que l'atenció a l'Evangeli es converteix en atenció a les persones, a la seva dignitat i llibertat. Que només es pot viure i anunciar l'Evangeli amb un compromís de fraternitat, de solidaritat, de servei i de justícia. Aquesta és l'evangelització que se'ns proposa realitzar amb els immigrants. Però encara s'afegeix un altre punt: tot això amb la participació i el protagonisme dels mateixos immigrants.

Entenem l'Església i cadascuna de les comunitats que la formen, com a comunió i, alhora, com a missioneres que han de sortir i anunciar-la, com a sacrament de la família de Déu, que acull gent d'ètnies, llengües i cultures diverses. Com a la Pentecosta. Des de la perspectiva de la religió, el fet de la immigració ens fa una doble crida d'atenció: d'una banda, l'acollida als immigrants cristians. De l'altra, als immigrants d'altres religions, especialment de l'Islam.

Respecte dels primers, cal ser profundament respectuosos amb la seva situació i tenir en compte diverses dimensions: la història, l'antropologia, la llengua. A considerar i valorar les especificitats de la seva litúrgia. A mantenir les seves tradicions. Cal evitar que la incorporació a la comunitat cristiana representi un nou desarrelament.

Tenen un gran paper a fer els immigrants cristians en les nostres comunitats.

Respecte dels immigrants de les altres religions, especialment de religió islàmica, la perspectiva correcta és la del diàleg amb aquestes religions. Un document de l'any 1991 del Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós i la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, plantejava aquesta nova relació entre la necessitat de diàleg entre les religions i la urgència de l'anunci de Jesús. El títol del document era precisament aquest: Diàleg i anunci.

En el número 42 d'aquest document (potser el més interessant) es parla de quatre formes de diàleg:

1. El diàleg de la vida (com a veïns...)
2. El diàleg de les obres (compromís conjunt, lluita per la justícia...)
3. Diàleg de l'intercanvi teològic (apreciar, aprofundir)
4. Diàleg de l'experiència religiosa (compartir pregàries, riquesa...)

Creiem que estem en condicions de fer aquests tipus de diàleg, tot i que no sigui mai senzill. Sembla que avui aquest diàleg no és només possible, sinó necessari. Per tal que arribi a donar-se aquest diàleg cal un mínim d'igualtat i de reconeixement mutu entre els dos que han de dialogar. Això suposa una veritable conversió en tothom. Especialment en qui ha estat la religió oficial, única i predominant, i que considerava que fora d'ella, entesa sovint en la seva concepció més institucional, no hi havia salvació. Cal una conversió en el camí iniciat pel Vaticà II.

En aquest sentit ens sembla molt important tenir o obrir-nos a un doble convenciment. El primer és que Déu no s'esgota en cap religió, que és sempre molt més gran. I el segon que Déu es revela en totes les religions. Per això cal també el diàleg interreligiós: per poder descobrir aspectes de la pròpia religió. Ho deia Gandhi amb una frase que és invitació a una reflexió molt profunda: «*Quan més entro a l'interior de les altres religions, més aprofundeixo en la meua*».

El diàleg de la vida, el diàleg del compromís, el diàleg de compartir les experiències religioses ens sembla una veritable presència del nostre Déu que segueix parlant de "tantes" maneres. Una gran crida a la conversió: per a nosaltres mateixos i per a les nostres comunitats cristianes.

1. A partir dels elements que hi ha al text, valorem la relació que hi ha entre immigració i pobresa o exclusió social.
2. El tema de la interculturalitat és ric i complex. Estàs d'acord amb els quatre aspectes d'enriquiment que suposa la convivència de diverses cultures? N'hi afegiries més? La gent que coneixes, ho viu així? Per què?
3. Estem caminant personalment, com a comunitat i com Església, en el camí iniciat pel document del Vaticà II *Nostra Aetate*? Estàs d'acord amb el que el document anomena "una cultura de l'acollida"? La vivim? Que ens dificulta de fer-ho?
4. Tot i que després hi ha una proposta específica per a aquest tema: quina sensibilitat tenim i com hem avançat en el diàleg amb persones d'altres religions? Que et suggereixen les quatre formes de diàleg proposades? Com es poden portar a la pràctica?

3. Una manera nova d'actuar: la cultura de l'acollida ("actuar")

Arribem ara al moment de l'actuar. Hem vist alguns criteris. Cadascú ha de trobar els propis camins per fer aquesta tasca d'integració. No és senzill. Volem aportar alguns camins a fer, fidels a la convicció que la finalitat de l'Església, de tota comunitat cristiana, és servir el Regne de Déu.

Pensem que com a comunitats cristianes tenim una funció enmig de les comunitats humanes que configuren els nostres pobles i barris. Volem oferir les nostres aportacions a la feina d'integració que es fa des de les diverses administracions i serveis (ajuntaments, serveis socials, escoles, ambulatoris...) i des de les entitats cíviues dels barris i pobles (AAVV, AMPA, entitats). Volem continuar fent les nostres aportacions units a totes aquestes iniciatives i, especialment, recolzant les iniciatives provinents de la mateixa població immigrada en qui considerem que ha de recaure el protagonisme de tot el procés d'integració.

Valorant tot el que representa d'enriquiment la diversitat i la interculturalitat, pensem que les nostres actuacions poden ser en aquestes línies:

1. Continuar amb les accions de suport personal i familiar. Més enllà dels suports i ajudes puntuals en situacions de pobresa greu, treballar temes com el de la integració de la dona, l'habitatge, la convivència en l'àmbit veïnal, etc.

2. Fer accions educatives i integradores amb infants, joves i adults a través d'accions en el camp del lleure, l'esport, la inserció sociolaboral.
3. Treballar per una real sensibilització social envers aquest tema. Crear clima d'acollida i valoració; minimitzar els problemes, fer possible la convivència, etc.
4. Mantenir una actitud de denúncia sobre les injustícies greus que en aquest moment pateixen els immigrants (lleis d'estrangeria, problemes de pobresa, actituds xenòfobes, discriminacions de tota mena...).
5. Iniciar un diàleg interreligiós (treballar la dimensió de la transcendència, ampliar el coneixement mutu...).
6. Mantenir el caliu acollidor i la sensibilitat sobre aquest tema que es viu a les nostres comunitats.

Presentem alguns dels criteris que poden orientar la nostra tasca en el camp de l'acollida dels immigrants, tant dels cristians com els d'altres religions, a les nostres comunitats. Que sigui una opció compartida per tota la comunitat. És la parròquia com a entitat gran la que fa una opció d'acollida en el sentit més profund i ampli. Certament no tothom hi participa amb el mateix grau de convenciment, però el fet que sigui la parròquia com a tal, dóna força i contextualitza la resta d'accions que es van realitzant. Un aspecte molt important és saber estar sempre molt atents a la realitat. Més ben dit, a les realitats socials que són molt variables. Cal tenir una "actitud" permanent d'anàlisi del que va succeint, d'anàlisi de la realitat. Podem veure que cada any, cada curs, les situacions són considerablement diverses. Que, per tant, ens demanen també respostes diverses.

Creiem que els destinataris de la nostra acció, pel que fa referència al tema de l'acollida de la immigració, són els infants, joves i adults d'aquests quatre grans grups:

1. La pròpia comunitat cristiana i els grups que la formen.
2. La resta de persones autòctones i entitats del barri o poble.
3. Els immigrants cristians i les seves famílies.
4. Els immigrants d'altres religions i les seves famílies.

És evident que a cadascun d'aquests col·lectius caldrà prioritzar alguna de les línies d'actuació. La complementarietat de totes elles ajuda a anar fent realitat una cultura de l'acollida.

Entenem que tots els nostres serveis i accions han d'estar oberts i adreçats a tothom. Excepte en les situacions d'arribada molt recent, hem d'intentar evitar els serveis específics per a col·lectius immigrants, pel risc de creació de guetos. Ni les accions educatives i de treball social ni les més específicament evangelitzadores, no volem fer-les per a col·lectius concrets, tot i que han de tenir molt present les situacions i característiques de les persones que en són destinatàries per poder donar una resposta adequada a cadascuna.

Cal treballar per mantenir el criteri del "protagonisme compartit". Cal buscar sempre la presència dels mateixos immigrants com a agents actius en totes les plataformes, evitant que tinguin només el paper de destinataris. Cal treballar molt el tema de la participació. Cal crear espais, llocs i temps de trobada i diàleg. Com a exemples d'aquest tarannà, podem citar el fet de la presència d'immigrants en el Consell Pastoral; o com a animadors litúrgics en les celebracions de tots. I cal intentar també la presència d'immigrants com a monitors o com a catequistes.

Cal una bona entesa entre les diverses entitats que conformen el teixit social i les diverses administracions i el serveis que en depenen (Serveis socials, escoles i instituts, ambulatoris, associacions de pares, associacions de veïns, parròquia). Hem desenvolupat un important treball en xarxa tant comunitària com professional. Complementàriament al tema anterior, cal afavorir que els immigrants participin activament en totes aquestes entitats. Això és vàlid tant en l'àmbit local, com de ciutat o comarca. També en l'àmbit de l'arxiprestat o bisbat.

Un altre criteri és que cal un compromís públic a favor de la convivència i l'acollida. Davant tantes actituds xenòfobes, davant de tanta legislació injusta, cal denunciar tot el que negui i vagi contra la dignitat de les persones i, alhora, donar els missatges positius de tot el que el fet de la immigració ens aporta. Ho dèiem abans i estem convençuts que aquest és un tema on no hi ha la possibilitat de postures neutres: o acollim o generem exclusió.

Un darrer criteri que és molt important és el de la formació. Una formació que ha de ser constant i en profunditat sobre tots aquests temes. I des de totes les perspectives: cursos de teologia oberts a tothom, en què la temàtica sigui el de l'acollida i el diàleg entre religions; treballar l'espiritualitat que pot sostenir aquesta dinàmica de l'acollida; una formació més tècnica en el camp educatiu i social. Tot plegat unit a la reflexió

constant en tots els equips fa possible un cert canvi de les mentalitats i ens obre a la possibilitat de ser una comunitat oberta i acollidora.

1. Mirem la realitat i concretem per al nostre propi ambient, barri o poble les sis línies d'actuació proposades. Quina més hi afegiríeu?
2. El document proposa vuit criteris per orientar la tasca en el camp de l'acollida d'immigrants. Quins apliquem ja? Quin ens costa més? En quins podem avançar i com fer-ho? Quin et sembla no correcte?
3. Com continuar la reflexió i l'acció compartides en aquest camp?

Per acabar

Hem compartit una reflexió que és fruit de l'experiència concreta i del treball fet amb molts companys i companyes. Ens agradaria acabar aquesta aportació amb un parell de textos trets del llibre de Joan Misser *Immigrants avui, catalans demà*, editat per ell mateix fa un parell d'anys, que compartim i creiem que poden ser aplicables al nostre escrit.

«Aquestes pàgines són fàcilment impugnables. Qui vulgui acusar-les d'inutilitat o d'improcedència no tindrà gaire dificultat a proclamar-ho. No aporten cap solució ni ho pretenen. En primer lloc, perquè no en sóc capaç. En canvi, crec fermament que, en lloc de solucions prefabricades, hi ha la possibilitat de superar dificultats mirant les coses des d'un altre angle, d'una altra perspectiva. I això, sobretot tractant-se de persones: les relacions canvien quan es fa l'esforç de conèixer les persones, primer pas per estimar-les, per valorar-les. Llavors hi ha la capacitat per imaginar, més que solucions tècniques, adaptacions a la mida de les persones i de les situacions concretes» (O. c. 11).

«En canvi, és sempre possible de suggerir actituds i camins per arribar a la convivència que ens cal. És més: és possible i ens cal avançar cap a la solidaritat i fins la fraternitat que pot donar a tots els homes una vida digna. Hi ha exemples a fora, a països que tenen ja llarga experiència de la immigració, i en tenim també a casa nostra mateix. I els millors exemples vénen de baix, de l'actitud adoptada per gent humil, que són sempre els que preparen per sota els capgiraments que transformen». (O. c. 107).

20. Suport a l'abat de Montserrat

A P. Josep Maria Soler

Abat de Montserrat

Benvolgut pare abat:

En la reunió del Fòrum Joan Alsina, de capellans de la diòcesi de Girona, del dia d'avui, 25 de setembre de 2006, s'ha acordat per unanimitat fer-li arribar el nostre missatge d'agraïment i de suport per les seves declaracions en l'entrevista publicada al diari *El País*, el 27 d'agost passat.

D'agraïment per la claredat, objectivitat i llibertat evangèlica en el tractament i defensa de la identitat nacional i eclesial de Catalunya, davant dels constants atacs i incomprendiments per part d'un centralisme estatal i eclesiàstic, integrista i exclouent. De suport en aquests moments en què, crítiques autoritaristes, volen identificar malèvolament la unitat amb la uniformitat i la comunió amb la submissió, intentant suprimir la legítima llibertat d'expressió dins l'Església.

Les seves justes i mesurades paraules són un alè d'aire evangèlic per a les nostres comunitats i per a molts catalans de bona voluntat.

Amb la nostra felicitació i amb el desig que Montserrat segueixi essent "el nostre Sinai", el saludem de tot cor, en nom de tots els participants del Fòrum Joan Alsina.

Martí Amagat

Miquel Àngel Ferrés

Vicenç Fiol

Ignasi Forcano

Félix Mussoll

25 de setembre de 2006

21. Uns referents lluminosos: Capellans en el món d'avui

En el nostre temps, segurament més que en cap altre, la gent, creients, agnòstics i ateus, malda per tenir una visió del món, de la vida i de la mort, que sigui coherent, raonable i realista i per expressar-la amb paraules entenedores i pertinents. Per això, sovint pregunta a l'Església qüestions que la neguitegen i li formula interrogants sobre temes que la desconcerten o escandalitzen.

L'Església moltes vegades hi manté un diàleg de sords: no escolta ni s'esforça a entendre la pregunta, hi contesta amb tòpics buits de significat o repeteix mecànicament fórmules culturals anacròniques com si fossin veritats inamovibles, entestada a no reconèixer que han nascut i crescut en contextos culturals molt diversos i que cal alliberar-les d'aquesta escorça esclerosada i morta.

La qüestió que encarem és quins trets de la missió del capellà convindria remarcar avui, és a dir, les prioritats del nostre ministeri sacerdotal, que amb freqüència s'inclou en aquest diàleg de sords de què abans parlàvem. No pretenem pas dir l'última paraula ni la definitiva, és clar; però sí que volem manifestar amb la màxima honradesa el nostre compromís sincer, tot reclamant el dret i el deure de ser reconegut com a opció vàlida i justa de seguir Jesús de Natzaret.

Iniciem el debat amb una afirmació de Joan Pau II, sorprenentment poc coneguda i poc divulgada: «Davant els casos de necessitat, no hem de donar preferència als ornaments superflus dels temples ni als objectes preciosos del culte diví; al contrari, podria ser obligatori alienar aquests béns per donar pa, beguda, vestit i sostre a qui manquin» (*Sollicitudo rei socialis*, 31. 1987). Sembla que l'afirmació no ha pas tingut l'acollida entusiasta que d'altres han aconseguit amb molts menys mèrits i potser valdria la pena d'esbrinar-ne els motius.

A nosaltres ens resulta interessant perquè ens permet de convertir l'anècdota en categoria i d'establir amb contundència, arran d'un exemple concret, un ordre de prioritats ben definit. El model de capellà a què voldríem assemblar-nos manté tres fidelitats, que aspiren a completar-se:

- Lleialtat a un mateix, a la pròpia consciència;
- Lleialtat a Jesús i a l'Església que va creixent de la seva llavor;

- Lleialtat al poble, sobretot a la gent que les Benaurances defineixen com a pobres, que sofreixen i són humiliats.

Hem de reconèixer que, sovint, el discerniment entre opcions concretes, que atenyen la triple fidelitat, les percebem en tensió i, fins i tot, com a contradictòries, ja que la història i l'organització del Regne ha configurat una Església presonera de la Llei i una tradició momificada

En aquest debat, incòmode i estimulants, creiem que cal mantenir amb fermesa la primacia del manament cabdal: l'amor i el respecte a cada persona, a cada germà, a cada fill de Déu. La lleialtat al poble, al pobre i al marginat, ha de passar per sobre de qualsevol altra consideració.

Per això, en cas de conflicte entre el servei als desvalguts i la submissió a l'autoritat establerta, si el conflicte no es pot resoldre mitjançant el diàleg respectuós, ens decantem, no pas sense dolor, a favor de la tercera fidelitat; preferim equivocarnos amb els que no tenen veu ni força, que no pas encertar-la pels camins d'una obediència cega als qui exerceixen el poder.

Aquest capellà que la gent del Fòrum voldríem arribar a ser té, avui i aquí, entre altres, uns referents lluminosos en tres germans que ens han precedit: en Joan Alsina, en Joaquim Vallmajó i en Gumersind Vilagran. Ells s'han fet servidors heroics, acostant-se molt a l'exemple del Mestre. Nosaltres voldríem anar-nos acostant cada dia, malgrat els regatejos de la nostra mesquinesa, al seu generós testimoni, per poder estar, també, més a prop del Mestre.

D'aquest testimoni agosarat i radical, en destaquem els trets que ressalten amb més claredat:

► **En Joan** descobreix i opta de servir el poble en el treball civil. El seu apostolat sempre frega els marges, en tots dos sentits, i això el fa incòmode a dins i a fora de l'Església. Uns proven de forçar-lo a trencar la doble fidelitat al sacerdot i al treball; els altres saben que és una presa fàcil perquè la incomprensió del sanedri l'ha deixat sol; ell es troba enmig (*"carn trinxada"* dirà en el testament) i es disposa a viure a fons la paràbola del gra de blat. Vol estar al costat dels que tenen la vida amenaçada pel tirà i córrer els mateixos riscos: *«Yo sé que mis compañeros van a sufrir mucho y quiero ser solidario, estando junto a ellos. Son momentos cruciales en que uno debe ser consecuente con*

sus convicciones» (a Pablo Laurín; 19 setembre 1973). La solidaritat sense excuses és el camí per donar la vida; la perd per poder-la tenir en plenitud. El perdó atorgat cara a cara al botxí és l'epíleg de la seva generositat martirial i el gest de reconciliació més valuós per a la pau.

► **En Joaquim** és un profeta en el sentit més genuí i autèntic de la seva missió i va córrer la sort dels profetes fins a l'últim alè. Tenim una imatge vivament gravada de les converses de l'estiu anterior a l'assassinat: amb quina lucidesa i convicció expressava la necessitat, les ganes i els riscos de tornar als camps de refugiats, els més pobres i trepitjats de tothom. *«Els que hem comprès que ens hem casat amb un poble de pobres continuem amb ells. La meva seguretat és la seva seguretat i la seva seguretat és la meva seguretat. Lluitem junts contra la misèria. Us asseguro que trobar-se rodejat de mainada amb gana, malalts i gent pobre a pilons et fa perdre la por»* (carta, 23 juny 1992). Va plantar cara als espoliadors d'un i altre bàndol i va denunciar sense embuts la complicitat silenciosa i la connivència d'una part de l'Església amb el genocidi indiscriminat. Feia nosa als que no volien testimonis incorruptibles de la seva ambició depredadora i van decidir de crucificar-lo

► **En Gumersind** és l'acolliment personificat. Tota la seva vida estava marcada per aquesta actitud radical, que el portà a esborrar qualsevol frontera de propietat personal (fins i tot dels mínims espais d'intimitat) i a convertir la pròpia casa en casa de tothom, on els que no tenien casa es consideraven de veritat en família. L'experiència d'aquest despreniment extrem li va costar molts disgustos i accions que nosaltres consideraríem robatoris i fins agressions físiques; cap d'aquest incidents va afeblir el seu compromís. El servei que oferia no era puntual ni només assistencial. Somniava i treballava per aconseguir una infraestructura eficaç de promoció, que assuavis les causes del desajustament i oferís les bases per a una estabilitat i autonomia personal. Una entrevista publicada a la *Revista de Girona* (gener febrer 2003) acaba amb aquest breu panegíric: *«Té 84 anys, però viu com pocs ben alerta a tots els batecs del nostre poble»*.

Fòrum Joan Alsina

Octubre de 2006

22. Camins per a una cultura de l'acollida

El curs passat, el Fòrum Joan Alsina va apuntar-se a la urgent reflexió sobre l'acollida de la immigració a casa nostra. Fruit d'aquesta consideració es va poder oferir als diferents grups parroquials i comunitats una eina de treball estructurada com una revisió de vida amb el títol *Per una cultura de l'acollida*. Ara arriba l'hora de cercar pistes i camins d'actuació.

Han estat molts els possibles gestos significatius contemplats detingudament pel Fòrum. Ara bé, n'hi ha un que s'ha anat imposant a l'esperit per la seva novetat i per les seves possibilitats, sense que això suposi desvirtuar altres esplèndides realitats i iniciatives com poden ser Càritas i diverses ONG.

El fet és que el Fòrum Joan Alsina ha optat per donar suport a l'Associació Àkan, tant en l'aspecte econòmic, com en el de treball voluntari o en el de subscriure's per a un ajut permanent. L'associació ha nascut a Girona com una concreció de la "teologia de l'acollida" i ja pot presentar un encomiable full de serveis als immigrants.

L'Àkan és vista per nosaltres com una lloable resposta a la diversitat de qüestions que planteja l'actual onada immigratòria. Lloable, perquè és una resposta nova, diferent i eficaç, una resposta que posa l'accent en l'acollida d'un a un i, al mateix temps, en l'acollida en xarxa.

Tant les situacions individuals com les grupals poden ser complexes, desbordant les possibilitats d'una ajuda individual plena de bona voluntat. Pot haver-hi problemes mèdics o escolars, jurídics o laborals, lingüístics o econòmics, polítics i fins i tot religiosos, que demanen actuacions professionals específiques.

Per això convé treballar en xarxa, per poder derivar les necessitats cap a on les poden remeiar.

El Fòrum Joan Alsina pensa que Àkan és una acció de la cultura de l'acollida dels immigrants que mereix ser coneguda, recolzada i compartida.

Fòrum Joan Alsina

Març 2007

23. Vallecas (parròquia de sant Carles Borromeu), una església amb qui anem construint el Regne

El conflicte que ha esclatat aquests dies a Madrid, entre l'arquebisbat i la parròquia de sant Carles Borromeu, és un altre exemple ben significatiu de les actituds d'uns sectors de l'Església que no volen acceptar de cap manera un funcionament més democràtic de la institució i que, per això mateix, hem denunciat diverses vegades en els nostres documents. Són sords a la proposta de Jesús: «Ja sabeu que en totes les nacions els que figuren com a governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos i els grans personatges fan sentir sobre els altres el seu poder. Entre vosaltres no ha pas de ser així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres». Els agrada de fer sentir el seu poder sobre els altres i descarreguen tot el pes de la seva autoritat a l'hora de dispersar una comunitat pobra que anuncia la Bona Nova als pobres i els apropa la salvació. La condemnen, tot i que Jesús no va venir a condemnar ningú, sinó a salvar els que s'ofeguen en la misèria.

El motiu de la sentència és que els ritus no s'ajusten a la normativa establerta, com si les cerimònies fossin l'essència de la litúrgia i no el contingut de la celebració ni la sintonia sincera amb els gestos i els símbols, que, precisament per la significació entesa i viscuda, esdevenen sagraments. Els ritus han de servir per expressar els sentiments i compartir els compromisos i no pas per encotillar les experiències ni convertir la festa en rutina. És així com l'Esperit vivifica i evita que la lletra mati.

Diuen també que la catequesi no anava pels camins desbrossats de la doctrina segura, com si la veritat s'hagués de tancar amb pany i clau i deixar-la ranciejar fins que pugui. La veritat no es posseeix; es busca, es comparteix, es compon amb aportacions dispars i s'acreu en el debat. La veritat cristiana no és un aplec de veritats inamovibles, sinó la capacitat de seguir Jesús cada dia de més a prop, mentre aprenem a estimar, a escoltar i a fer costat a tots els que van despullats i inermes.

Per tot això, el Fòrum Joan Alsina, davant de l'enrenou que s'ha esdevingut a l'església madrilenya, manifestem la coincidència dels nostres plantejaments amb els seus objectius, tal com els formulen a la declaració "Reunits en el nom del Senyor": Tornar a Crist, norma fundant i fonamental de l'Església; tornar a una Església anunciadora del Regne i servidora; tornar a una Església democràtica i democratitzadora, que faci real la igualtat; tornar a una Església profundament humana, que estableixi una nova relació amb el món. Creiem que el seu testimoni de servei als col·lectius marginats és imprescindible i encoratjador per als deixebles de Jesús de Natzaret.

Els felicitem i ens alegrem perquè, gràcies al ressò mediàtic que han aconseguit, ara sabem que som més cristians que intentem de construir una Església del poble, amb el poble i per al poble.

Malgrat la distància i les nostres limitacions, volem dir-los que poden comptar amb el nostre suport i que si, a més d'aquestes paraules, els pot fer servei algun altre tipus d'acompanyament, estem sincerament disposats a fer-los-el arribar.

Fòrum Joan Alsina

16 d'abril de 2007

24. El nou canvi de bisbe a Girona

Reflexions del Fòrum Joan Alsina, de capellans de la diòcesi de Girona

Amb motiu de la presentació de la renúncia a la Santa Seu, per raó de l'edat, del bisbe de Girona Mons. Carles Soler i Perdigó, el Fòrum Joan Alsina, de capellans de la diòcesi de Girona, oferim aquestes reflexions, reiterant els mateixos anhels de fa sis anys, manifestats en el relleu del bisbe Mons. Jaume Camprodon i Rovira, i presentats al Nunci apostòlic amb el suport de 8.000 signatures.

En la recerca del successor del nostre bisbe, creiem que tots els cristians gironins tenim el dret i el deure de participar-hi. Ja que tots, com a Poble de Déu, som responsables de tota l'Església, és obvi que tots tenim quelcom a aportar en el procés de l'elecció d'aquells que han d'exercir-hi el guiatge.

De fet, la història de l'Església mostra que la participació dels batejats en la designació dels bisbes s'ha exercit sovint, de diverses maneres i a moltes comunitats.

Una manera de prendre-hi part avui podria ser la de fer arribar al Papa el perfil del bisbe que creiem necessitar. De la nostra part, pensem que el candidat a la seu de Sant Narcís, ha de tenir almenys aquestes tres característiques:

A. Que respiri humanitat

Amb una provada maduresa humana i capacitat de diàleg.

Que sigui una persona independent però no neutral: independent de tots els poders d'aquest món, però sabent denunciar les injustícies i desigualtats.

Amb una clara consciència social i comunitària, sempre de part dels pobres i dèbils.

Que estimi el món d'avui, que valori positivament el pluralisme, la diversitat i la participació, dins i fora de l'Església.

Que sigui senzill i proper; que eviti l'ostentació i el poder.

B. Que faci creïble la Bona Nova de Jesús

Que el seu testimoni sigui tothora una invitació a la joia de creure i de posar-se al servei dels altres. Que presenti el missatge evangèlic com una llum i una força perquè puguem donar compliment a la nostra vocació de persones (*Gaudium et Spes*, introducció, n. 10).

Que mai no cedeixi a la temptació d'imposar el missatge cristià pel principi d'autoritat, ans el proposi sempre com una oferta de salvació de part del Déu de la llibertat. Que cregui en la corresponsabilitat en el si de l'Església i la visqui a l'estil del que el bisbe sant Cebrià de Cartago (†258) proposava en la seva elecció: *«M'he fet una norma de no decidir res per la meva sola opinió personal, sense el vostre consell (de preveres i diaques) i sense el sufragi del meu poble»*.

Que a l'hora de proposar l'obediència a les normes tingui molt present l'esperit de l'Evangeli: *«El dissabte ha estat fet per a la persona i no la persona per al dissabte»* (Mc 2,27).

C. Situat en la realitat de Catalunya

Les exigències d'inculturació del missatge cristià aconsellen que el futur bisbe de la nostra diòcesi sigui una persona del país o bé identificada amb ell. Això, entre altres coses, significa que: parli la nostra llengua, que estimi la nostra cultura i les nostres tradicions, que respecti el nostre tarannà i que procuri adaptar-se ell al nostre poble i no a la inversa.

Que faci seves les paraules de Joan Pau II, pronunciades davant la UNESCO el 1983: *«Sóc fill d'una Nació els veïns de la qual han condemnat a mort repetidament, però que ha sobreviscut i ha restat fidel a ella mateixa. Penso també, amb profunda emoció, en les cultures de tants pobles antics que no han cedit quan s'han vist enfrontats a les civilitzacions dels invasors. Jo us dic: per tots els mitjans de què disposeu, vetlleu per aquesta sobirania fonamental que posseeix cada Nació en virtut de la seva pròpia cultura. Protegiu-la en benefici del futur de la gran família humana. Protegiu-la! No permeteu mai que aquesta sobirania fonamental sigui rapinya de cap interès polític o econòmic. ¿No és cert que hi ha, si mirem el mapa d'Europa i del món, nacions que posseeixen una meravellosa sobirania històrica que prové de la seva cultura, però que al mateix temps estan privades de la seva sobirania plena? No creieu que això és important per al futur de la cultura humana, i més important que mai en el nostre temps, quan és tan urgent eliminar residus del colonialisme?»*

Volem un bisbe per a una Església, la nostra, amb uns trets concrets.

25. El respecte i el diàleg: Reflexió sobre les bases del treball interreligiós

1. Retornar la dignitat a la paraula

Encara que l'afirmació que vivim en un món convuls i tumultuós pugui presentar ribets de tòpic, no deixa pas de ser una constatació real i verídica. També és fàcil de constatar que el tumult sovint esdevé confrontació entre dos grans bàndols, sense fronteres definides ni organització estable. Uns malden per mantenir a ultrança uns valors que qualifiquen de tradicionals i no n'accepten cap tipus de revisió ni del contingut ni de l'abast; amb prou feines els maquillen per evitar el ridícul de l'immobilisme. Altres es senten insatisfets vivint acríticament d'antigues seguretats i d'antigues pràctiques rutinàries; intenten de reconsiderar creences que titllen d'anacròniques per formular-les amb un llenguatge i des d'unes perspectives més ajustades a la mentalitat racional i tecnològica que domina a la convivència actual.

La contesa ha provocat un fenomen remarcable: les paraules, que haurien de ser eines per al diàleg, han esdevingut instruments de confusió; han perdut el sentit i el valor de compromís, que els és imprescindible. Uns les llancen contra els altres amb la voluntat explícita d'ignorar què signifiquen i de continuar sense canviar cap actitud després d'haver-se'n omplert la boca. Quasi sempre es disparen com a armes contra els altres; poques vegades serveixen per estendre ponts de reconciliació.

2. La clau és l'estimació sincera i generosa

En aquesta avinentesa, com hem fet altres vegades, volem reflexionar en veu alta per intentar sortir del laberint i per demanar a altres persones de bona voluntat que ens ajudin a trencar el nus d'una servitud tan enrevessada. Ens aturem en dues paraules que considerem eixos fonamentals per a la convivència pacífica i per a l'enfortiment de la civilitat: el respecte i el diàleg. Creiem que val la pena d'arribar a un consens sobre allò que és essencial, sobre les fites que poden marcar el camí de l'alliberament.

El punt de partença comú i la clau del respecte i el diàleg ha de ser l'estimació sincera i generosa. Però l'amor és una paraula que cal acotar, ja que massa gent la rebrega i la malmet. Altres paraules ens hi ajuden: comunió, conversa, compassió (en el sentit genuí de patir amb), servei... Des de la nostra òptica religiosa, afirmem que Aquell que és amor sense límits o Aquell que s'amaga darrere de noms infinits (El que és, El que estima, El que coneix, El que es dóna...) ha iniciat i manté amb la persona humana una relació que inclou els trets de totes aquestes actituds dinàmiques. Ell conversa amb nosaltres, tot remarcant que conversar vol dir posar-se en camí, en companyia d'altri, per anar, junts, cap a la descoberta d'una veritat, cap a l'acompliment d'un projecte compartit. La història del món cap a la plenitud és una contínua conversa de Déu amb la persona i de les persones entre si.

3. Sempre en recerca

Per arribar al respecte i al diàleg interreligiós, cal insistir en el respecte i el diàleg a dins mateix de l'Església. L'Església no pot ser monolítica, de pensament únic o d'uniformitat sectària i excloent, sinó ben al contrari, pluriforme, acollidora i oberta als valors netament humans i a l'equilibri social. Per això, és indispensable el diàleg respectuós i fer camí plegats.

Un escull que cal superar en totes les religions, i que talla les ales al diàleg, és el fet que persones o institucions s'atribueixin la possessió indiscutible de veritats pretesament absolutes. Nosaltres pensem que la veritat no pot ser un arma d'atac o de defensa, ni una ideologia de poder, ni una justificació de privilegis, sinó dinàmica, sempre en recerca de noves dimensions de plenitud humana i transcendent. Dificilment es pot arribar a la veritat sense respecte, diàleg i autocrítica. «*La veritat us farà lliures*».

4. Un projecte sostenible i amb garantia

Definim el respecte amb un parell de traços ben concrets: respectar és voler que l'altre sigui i que sigui ell mateix. El respecte és una actitud molt més sòlida i radical que la tolerància com a fonament per construir la convivència harmoniosa,

perquè la tolerància cedeix des de la superioritat i, per contra, el respecte neix de la humilitat de reconèixer que l'altre té la mateixa dignitat que jo. El respecte és «tracta els altres com voldries ser tractat».

Avançant en el sentit del diàleg, per a aquells que hem fet confiança en Jesús de Natzaret, creiem que ell és el Verb, la Paraula, el Diàleg fet carn; amb Ell iniciem una etapa especialment fecunda de la llarga conversa alliberadora. El primer que aprenem al seu costat és que el seu estil d'estimar només rebrota en climes amarats de tendresa i de gratuïtat; té al·lèrgia al poder de qualsevol mena, anul·la qualsevol intent de domini i rebutja de ple qualsevol mena de càstig o de venjança. L'únic que li treu la son és el sofriment i la misèria, el conformisme dels botxins i la resignació de les víctimes. I, quan ja no pot contenir la rebel·lia interior, puja a la muntanya i proclama als quatre vents la Gran Notícia: Enhora-bona, pobres, malalts i humiliats; ara comencen els temps del repartiment just; posseireu la terra i podreu omplir el ventre amb el que Déu posa a l'abast de tothom; la vostra humiliació ha tocat fons i s'inicia la rehabilitació de la vostra dignitat de fills de Déu. A partir d'aquest moment, l'Amor es vesteix de compromís i queda clar que aquell que diu que estima Déu (a qui no veu) i no estima els germans (que té al costat) és un mentider.

Amb Jesús hem après una última lliçó: que el seu projecte és veritable, sostenible i té plena garantia d'èxit. Ell s'hi va jugar la vida i se'n sortí; és viu i manté viu el Regne. Tots aquells que siguem capaços de jugar-nos-hi la vida, també trepitjarem la mort i assolirem, en la seva mateixa dimensió, la Vida.

5. A manera de resum

Per acabar, ho intentem resumir, amb tota la limitació que això comporta:

- El respecte i el diàleg amb l'altre és imprescindible i necessari per al progrés humà, social i transcendent de la humanitat. Quan ens decidim a participar en una conversa, siguem conscients que, sense perdre la pròpia identitat, hem de deixar fora les certeses indiscutibles i les seguretats impertorbables; que hem de ser capaços de posar en crisi les conviccions i prejudicis. Només ens hi podem

emportar el propòsit sincer de llimar tant com calgui els caires de la nostra petita veritat per fer-la encaixar en una altra veritat més gran, més brillant i més rica.

- Més que assemblees, congressos i conferències, el nostre món necessita un diàleg que consisteixi a escoltar el plor dels pobres, dels que sofreixen i dels humiliats i a fer pinya com una sola expedició multicolor per anar contra les causes de tanta misèria i construir el Regne de Déu, un cel nou i una terra nova on el mal mori d'inanició.

Fòrum Joan Alsina

Maig de 2008

26. Suport a Teresa Forcades

A Teresa Forcades i Vila
Monestir de les monges de Sant Benet
Montserrat

Benvolguda germana en el Senyor,

En la reunió que hem tingut a Girona el Fòrum Joan Alsina, els membres que hi érem presents hem comentat els fets recents a l'entorn de la seva persona que hem conegut a través de *La Vanguardia*.

I m'han encomanat l'encàrrec de transmetre-li el nostre suport i agraïment per les seves preses de posició que ja vénen d'un cert temps i que signifiquen un punt de llum, una alenada d'aire fresc i d'esperança, que són una aportació a un cristianisme i a una Església més escoltadora i plural, que mostren una actitud propera i compassiva envers persones i situacions de molta sofrència, semblantment al que feia el nostre Mestre, Jesús de Natzaret, i que convergeixen amb l'esperit del darrer Concili Vaticà II.

Amb voluntat de proximitat, amb molta consideració i respecte.

Rosend Darnés i Bosch, rector
Gualta (Baix Empordà)

19 d'octubre de 2009

RESPOSTA QUE HEM TINGUT

Benvolgut mossèn Rosend,

Pau i Bé

Li agraeixo a vostè i als membres del fòrum Alsina el seu suport i les paraules d'ànim i m'encomano ben de cor a la seva pregària.

En comunió,
Teresa Forcades i Vila
Heckerdamm, 232 (13627 Berlin)

27. Apoyo del Fòrum Joan Alsina al clero guipuzcoano

Compañeros. Hemos leído con satisfacción vuestro manifiesto a raíz del nombramiento del obispo Munilla como obispo de vuestra tierra. Es lamentable que en pleno siglo XXI la iglesia, muy desacreditada i demasiadas veces con razón, siga con el mismo espíritu de épocas tristemente célebres. ¿La comunidad eclesial no debe pintar nada en el nombramiento de un obispo? No es de extrañar que la presidenta del Parlamento Vasco, del PP, esté contra la gran mayoría del clero guipuzcoano. Habéis sido valientes y creemos que la vuestra es una actitud eminentemente evangélica. No os desaniméis, estamos a vuestro lado en el espíritu y la oración. No queremos más que una iglesia arraigada en el pueblo, que sepa llevar el mensaje del Evangelio a los más pobres. Lo único que pretendemos es una iglesia arraigada en el pueblo, que sepa llevar el mensaje del Evangelio a los más pobres, como Jesús de Nazaret. Que el espíritu de la Navidad os dé fuerzas para ser fieles al mensaje de Belén.

Fòrum Joan Alsina

Desembre de 2009

Enquesta

El Fòrum ha cregut convenient, aprofitant el desè aniversari, saber què opina la gent de fora sobre aquest grup d'opinió eclesial.

Divuit persones de les comarques gironines han contestat les quatre preguntes que posàvem. Es tracta, com es veurà, de gent diversa, tant en l'àmbit social com religiós. Des d'aquí els volem agrair l'estona que ens han dedicat.

PREGUNTES

- ❶ Teníeu ja coneixement de l'existència del Fòrum Joan Alsina?
- ❷ N'heu llegit algun document? Què us ha semblat?
- ❸ Creieu que n'hauríem de fer més? Sobre quins temes?
- ❹ Quina opinió global teniu del Fòrum? Li faríeu alguna crítica?



Narcís-Jordi Aragó

Periodista i escriptor. Havia estat director de la revista *Presència* i d'altres revistes de les comarques gironines. També fins fa poc va ser director de la Revista de la Diputació de Girona. Autor de nombrosos llibres, bàsicament de temàtica gironina.

1. Em sembla que conec el Fòrum pràcticament des dels seus inicis, encara que d'una manera confusa fins que no es van publicar els primers documents.

2. El primer document que recordo, motivat pel relleu del bisbe Camprodon, no em va cridar gaire l'atenció perquè ja se n'havia fet un de semblant quan va marxar el bisbe Jubany. El document veritablement revelador i programàtic va ser el dedicat a dibuixar els perfils d'una Església evangèlica, oberta, participativa, compromesa amb la justícia i defensora de la llibertat. Com que tractava de temes polèmics –celibat opcional, sacerdoti femení, acolliment de divorciats– va tenir un ressò mediàtic molt esbiaixat que va difuminar les declaracions de principis. Tant aquest document cabdal com els posteriors m'han semblat sempre assenyats en els continguts i respectuosos en la forma, i em sembla increïble que hagin pogut provocar tantes reaccions de refús i de recel.

3. Si alguna cosa lamento és la sequera de documents observada en els últims anys, encara que puc entendre les raons d'aquest silenci. Temes a tractar no en faltarien, a la vista de la deriva ultraconservadora del Vaticà, la perpetuació de les seves estructures de poder, l'arraconament del Concili Vaticà II, la proliferació dels fonamentalismes, l'actitud integrista, prepotent i bel·ligerant de la cúpula episcopal espanyola, els silencis dels bisbes catalans i els problemes concrets existents en l'àmbit diocesà.

4. L'opinió sobre el Fòrum només pot ser d'admiració, sobretot perquè intueixo que ha de dur a terme la seva tasca enmig de molts entrebancs, sempre envoltat de resistències i de suspicàcies. La crítica no la faria pas al Fòrum, sinó als que es resisteixen

a acceptar la llibertat d'expressió en el si de l'Església. Una Església que es queixa del rebuig creixent i dels mals tractes que rep per part dels de fora, però que es resisteix a atendre amb gratitud i generositat els suggeriments formulats des de dins per alguns dels seus propis membres amb el desig de renovar-la i perfeccionar-la.



Antoni Calvó

Laic. Empresari. Exmilitant de molts moviments d'Església (Escoltisme, Justícia i Pau, Càritas, etc.) Ex membre i expresident del Consell de laics del Bisbat de Girona. Exmembre del Concili Provincial Tarraconense de 1995.

1. Sí, per referències, per algun capellà amic que hi pertany, i per haver-ne vist algun document.

2. Sí, i sovint m'hi he sentit molt en comunió. Els documents que conec els signaria sense cap objecció.

3. Crec que l'Església (la jerarquia?), en general, en fa massa, de documents. L'excés qüestiona que serveixin de gaire: Qui en fa quin cas en fan? Intueixo que a l'Església li convindria, com a mínim, una dècada de silenci. «*Caminem cap a una Església més creïble, que prega i que parla més des de la manera de viure i menys des dels discursos i documents.*» (*Perfils de l'Església que anem construint*. Fòrum Joan Alsina. Gener 2002). Mirant al futur immediat considero que hauríem de parlar molt més de Jesús de Natzaret, el Crist mort i ressuscitat, que no pas de l'Església.

4. La nostra manca de fe ens porta massa habitualment a cercar Déu en el poder; en les múltiples i diverses formes de poder. Però Déu no hi és, ni hi ha estat mai, en cap poder. A Déu només el podem trobar en l'amor. Que el Fòrum Joan Alsina sigui un referent que ens ho vagi recordant em sembla un gran i excel·lent servei.

Una crítica: tots els membres del Fòrum són capellans. Església ho som tots: preveres, religiosos i laics! Compte amb el clericalisme.

③ Creieu que n'hauríem de fer més? Sobre quins temes?

④ Quina opinió global teniu del Fòrum? Li faríeu alguna crítica?



M. Antònia Canals

Llicenciada en matemàtiques, va fer de mestra en suburbis barcelonins més de 20 anys. Professora de Didàctica de les Matemàtiques. Porta un gabinet per a l'educació matemàtica, obert als mestres. Entre altres premis i condecoracions té la Creu de Sant Jordi. Des dels 32 anys pertany a una associació de dones Laiques, que porta el nom de Fraternitat Carles de Foucauld.

1 i 2. Crec que el vaig conèixer al cap de poc de la seva creació. Durant un temps vaig rebre diversos escrits seus, i em varen fer molt bé. Llavors jo em trobava en una situació força comú als creients, als quals el testimoni de la jerarquia de la nostra Església i la seva aparent incapacitat per millorar la seva manera d'aproximar-se a la gent ens portava a viure la nostra fe amb dificultat. En aquesta situació, la constatació que hi havia en el món clerical proper a mi, gent com la del "Fòrum", que manifestava unes idees molt semblants a les meves, em va portar el gran goig de no sentir-me sola, de constatar que a l'Església som molts els que pensem això mateix. Però crec que encara va ser més important el seu testimoni personal de sinceritat i valentia de dir allò que molts pensàvem, malgrat que s'hi jugaven ser rebutjats per molts i pel bisbe, del qual els capellans seguien depenent. Així doncs, en els primers anys, el Fòrum va suposar una empenta i escalf per enfortir la meva fe i fidelitat a l'Església. Sempre els ho agrairé.

En un segon temps, hi he perdut contacte; no rebo ni llegeixo els seus documents; simplement alguna vegada demano notícies, i sé que no s'ha dissolt. Això es pot deure a diverses causes:

- Que el Fòrum hagi deixat d'escriure o hagi canviat de tàctica.
- Que s'hagin desanimat, cosa que comprendria, perquè no n'hi ha per menys, però que no crec probable, i que si fos així em doldria molt.
- Que jo estigui en una altra posició, gràcies a Déu més afermada, i ja no el necessiti tant i per això ja no el busqui.

També pot ser que hi concorrin totes aquestes causes. No penso analitzar-ho, perquè no en sabria pas.

3. No ho sé. Crec que això no els ho podem dir. És una cosa que ha de sortir d'ells, del més profund del seu cor. En definitiva, la missió de tots nosaltres no és escriure sinó viure. I només quan la vida ens fa agafar la ploma, és llavors que el nostre escrit val alguna cosa per als altres.

4. Jo no li faria cap crítica. Penso que al principi van formular prou clar els seus objectius com a "veu que clama en el desert". No van pas dir que es proposessin cap acció. Si el desert es fa més desert, potser la veu cal que es faci més forta. Però a tots ens cal pensar "la meua veu també". Si no sentim això, no tenim dret a demanar la veu dels altres.



Assumpció Cantalozella

Assumpció Cantalozella va néixer a Santa Coloma de Farners. És llicenciada en filologia catalana i ha fet classes de llengua i literatura. Col·labora regularment al diari *El Punt*. Va participar en alguns llibres del col·lectiu «*Ofèlia Dracs*» i és autora de diverses novel·les i narracions.

1. Sí.

2. N'he llegit i m'han semblat sorgits de cristians catòlics que, sense deixar l'adscripció a l'Església catòlica, en critiquen el conservadorisme, l'actitud d'alineació constant amb els plantejaments propis del radicalisme doctrinari i la manca de compromís social. I, sobretot, són bel·ligerants amb l'estructura jeràrquica.

3. Crec que el tema de la immigració hauria de ser enfrontat sense eufemismes. Els cristians sovint solen caure en l'anomenat "bonisme", que parteix d'una igualtat entre immigrant = desposseït. Aquest binomi conté moltes fal·làcies subjacents. No tots els pobres són immigrants, ni tots els immigrants són pobres. La postura "caritativa" pot dur a ser permissius amb els immigrants pel que fa a les males pràctiques cíviques.

D'altra banda, penso que el tema de la llengua no es planteja correctament. No som els catalans qui ens hem de passar de llengua, sinó que els que han vingut a viure entre

③ Creieu que n'hauríem de fer més? Sobre quins temes?

④ Quina opinió global teniu del Fòrum? Li faríeu alguna crítica?

nosaltres han d'aprendre la del país d'acollida. Dic això perquè fa molts anys que, en una ciutat paradigmàtica com Palafrugell, s'editen les informacions en català i en àrab.

El Fòrum Joan Alsina podria teoritzar profundament sobre el tema i elaborar els documents que calguessin. Immigració: Drets, tots. Deures, tots.

Un altre tema és el que fa referència a l'escàndol actual dels casos de pedofília. Sobretot pel que fa al no-reconeixement dels casos o bé l'ocultació i la manca de sotmetiment de l'Església a la llei civil.

4. Molt positiva. L'única crítica que li faria, i amb molta prudència, són els lapsus de temps que es produeixen sense declaracions davant tants de temes punyents.

Endavant i gràcies. He parlat molt taxativament. Però, és clar, vosaltres pregunteu!



Pere Caravaca

44 anys. Casat amb la Conxita Fuentes i pare de dos fills. Membre del Consell de Pastoral de la parròquia de Sant Pau de Girona, del qual n'és secretari. Formà part del Moviment cristià de Joves Hora-3, essent responsable del mateix al Bisbat Girona. Al mateix temps formà part de l'Equip de la DEAS (Delegació d'Apostolat Seglar) des d'on participà activament en la pastoral de joves del Bisbat. És tècnic de so.



Conxita Fuentes

43 anys. Casada amb dos fills. Ha participat activament a la parròquia de Sant Pau com a catequista, monitora i directora de l'esplai. Va estar vinculada a l'Escola de l'Esplai de Girona en la formació de monitors i directors. Formà part del Moviment cristià de Joves Hora-3, essent responsable del mateix al Bisbat Girona. És infermera, antropòloga i doctora en psicologia. Treballa com a professora i investigadora a la UdG.

1. Sí, el nostre Consell s'ha adherit a molts dels seus documents i els nostre rector en forma part activa. Per altra banda s'ha fet ressò mediàtic sobre el fòrum i els seus documents. A partir d'aquí la mateixa curiositat ens ha portat a informar-nos dels seus comunicats.

2. A destacar la carta adreçada al bisbe en motiu de les celebracions comunitàries del perdó, i el document *Perfils d'una Església que anem construint*. Pel que fa al primer, creiem que expressa la manera que tenim molts cristians d'intentar viure la nostra fe amb més o menys dificultats sense deixar de banda la nostra pròpia llibertat i la dels altres, intentant respectar les diferents opinions i sense voler imposar. En aquest cas fa referència a un fet concret (el sacrament de la reconciliació) però penso que es podria estendre a altres formes de expressar i viure la fe.

Del segon document ens fem partícips de les seves reflexions. L'Església ha de ser participativa i democràtica i actualment l'autoritat eclesial, que es fa visible a la comunitat, és debades, malauradament, l'únic referent que en tenen molts cristians i no creients. Església que s'allunya d'aquella en la qual un dia vàrem confiar i que volem construir amb llibertat, amb dignitat i mai sota cap poder. Que ha d'estar al costat dels més febles i no dels més rics. Que ha de vetllar per la igualtat, pels drets humans, per la paritat de l'home i de la dona dins l'Església. I sobretot, una Església crítica i compromesa.

3. Creiem que és bo que el Fòrum estigui atent al que viu la nostra societat i doni respostes o opinions a temes que ens interpel·len i sobre els qual no tots els cristians tenim la mateixa opinió. De qualsevol tema actual se n'ha de parlar amb llibertat i esperit crític constructiu.

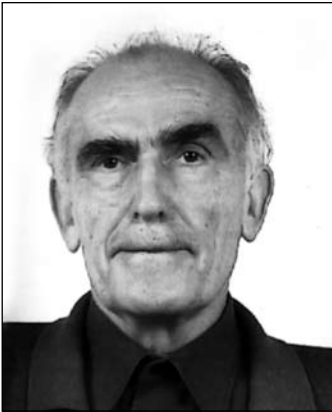
4. El Fòrum és l'expressió de la realitat de la nostra Església. Una Església plural que no té una opinió uniforme sobre moltes de les qüestions que la nostra societat ens planteja i que ni de bon tros no sempre està d'acord amb l'Església institució ni amb altres pensaments més conservadors, que no són majoria però

③ Creieu que n'hauríem de fer més? Sobre quins temes?

④ Quina opinió global teniu del Fòrum? Li faríeu alguna crítica?

que intenten imposar-se sobre els altres. A través del Fòrum es fa visible l'opinió de molts cristians que intenten compaginar la seva fe amb el dia a dia i que es troben, d'una banda, amb una societat en què el cristianisme és cada cop menys influent, i de l'altra, amb una Església cada cop més allunyada del món que ens ha tocat viure, amb un llenguatge a voltes caduc i poc entenedor. Els membres del Fòrum, capellans, persones en definitiva que viuen a prop de les comunitats parroquials, poden parlar com ningú de la pluralitat que es fa palesa a les diferents parròquies, i per tant a la nostra Església.

El Fòrum esdevé a voltes la veu que no gosa, la veu que no pot, la veu intimidada, la veu del poble. La nostra veu.



Domènec Fita

Artista. Les seves escultures i pintures es troben escampades arreu, entre les quals n'hi ha moltes religioses, fruit d'una època de gran sensibilitat religiosa.

1. Sí, com un grup nascut entorn a la valoració i igualtat humanes i religioses de Joan Alsina, assassinat pel govern de Xile de Pinotxet. També per les notícies dels mitjans de comunicació propers a nosaltres. Però sempre no entrant al fons i la veritat és que l'estructura eclesial catòlica em fa indiferent i estava content perquè aquest Fòrum podia ajudar a arreglar alguna cosa, però sóc escèptic i més respecte a mi que em torno indiferent en qüestions eclesials.

2. Alguna cosa he llegit, però no em prenc la molèstia de saber el què, encara que em plau que existeixi i crec que aquest grup pot donar algun resultat.

3. Com més feu, crec que és millor sobre el que heu anat indicant.

4. Que teniu una feina molt ingrata i us planyo. Per fer crítica jo hauria de conèixer més, la veritat és que conec poc.



Salvador Garcia Arbós

Periodista i escriptor. Ha estat director de diverses revistes gironines i ha publicat molts llibres de temàtica local i comarcal.

1. Sí.

2. Sí. Tanmateix he seguit el Fòrum per les informacions periodístiques. Els seus documents són

reflexius i provocadors. Provocadors de reflexió i debat. Malauradament, el debat no sol quedar tancat, perquè no sol acabar en un diàleg constructiu.

3. Sí, n'ha de fer sempre que hi ha un tema d'actualitat i punyent, especialment sobre les polèmiques que protagonitza l'Església, les seves opinions, les seves derives, i sobre tots els documents i encíclics papals. Sense tabús. A més, convé que posi èmfasi en la manera de difondre l'evangeli i de posar-se al costat dels marginats socials, en la recerca de la igualtat, la fraternitat i la llibertat. Predicar amb l'exemple, que ja costa. L'únic límit ha de ser el respecte.

4. Tinc una visió positiva del Fòrum Alsina, però amb matisos. La participació a la societat civil hauria de ser constant i periòdica. No pas intermitent. Si més no, al començament o al final dels grans cicles litúrgics, Advent, Quaresma i Pasqua, haurien de fer públic algun document reflexiu, sigui sobre l'actualitat de l'Església, del món o de la nostra societat, del país mateix. I ja sé que això, gaire sovint, té el risc d'avorrir, de cansar i de caure en els tòpics. Els documents provocadors, a contracorrent i intel·ligents sempre ténen bona resposta a la premsa.



Esteve Gratacós

Nascut a Figueres l'any 1953, va marxar a treballar al nord de França fins els anys 90. Compromès socialment, a la seva tornada s'afilià a ERC. Va ser regidor de l'Ajuntament de Figueres i diputat provincial. L'any 2008 crea Acció Municipal per Catalunya (AMC-Figueres), grup amb el que es presentarà a les properes eleccions. És mecànic de professió.

1. Al barri del Poble Nou de Figueres, on treballo, es va inaugurar la Plaça de la Solidaritat, dedicada a Joaquim Vallmajó i Joan Alsina. Va ser llavors que vaig conèixer algun dels membres del Fòrum Joan Alsina. De les nostres converses i pel que he llegit, reconec aquestes persones com a hereus del Papa Roncalli: gent que vol una renovació de les comunitats i més participació dels cristians en l'Església, gent que vol transmetre l'Evangelí en els temps que vivim.

Hi ha altres fòrums a Catalunya semblants al Joan Alsina: l'Ondara d'Osona, el Fòrum Oriol de Barcelona o el Transversal de Vic. Tots ells estan formats per persones compromeses amb les nostres arrels històriques i la nostra parla.

2. Tots són prou interessants: amb un compromís social i des de la valentia. Trobo especialment destacable aquell que diu que tota l'Església, com a institució, ha de donar testimoni de despreniment i ha d'abandonar tot signe d'ostentació, riquesa i poder. També és remarcable el que posa sobre la taula el tema de la plena incorporació de la dona en el si de l'Església.

3. El Fòrum Joan Alsina és la veu de l'esquerra de l'Església. Ha de continuar amb la mateixa actitud valenta que ha mostrat fins ara treballant en alguns dels temes ja plantejats —com la plena integració de la dona en el si de l'Església i la no ostentació—, però també ha d'incidir en punts clau com és el cas del celibat sacerdotal. Si algun capellà creu que la seva felicitat passa per la convivència en parella, ha de

- ❶ Teníeu ja coneixement de l'existència del Fòrum Joan Alsina?
- ❷ N'heu llegit algun document? Què us ha semblat?

demanar dispensa i es veu forçat a renunciar a exercir de prevere. Això no és evangèlic. Dins el clergat vinculat a Roma hi ha preveres de ritus oriental a qui se'ls permet contraure matrimoni. És una de les moltes contradiccions en les que cau l'Església. Penso que el Fòrum faria bé en permetre les intervencions i les opinions dels laics. El desinterès de la jerarquia eclesiàstica pel que passa al carrer i el seu progressiu allunyament de la realitat social, empeny molta gent a mantenir uns cada vegada més febles lligams amb l'Església. No és ni normal ni raonable que en els deu anys de Fòrum Joan Alsina cap dels tres bisbes que ha tingut Girona hagi assistit a una de les seves reunions. Un tema també candent és el que l'Església no estigui dirigida només per clergues sinó també per laics i voluntaris responsables, i evidentment també per dones. És fonamental que s'assumeixi que els pobres són els vicaris de Crist a la Terra.

4. El Fòrum Joan Alsina és l'única veu crítica de l'Església gironina. Tot i les represàlies, han de continuar incansables seguint les passes de gent com en Pere Casaldàliga, exemple de compromís radical-solidari-cristià i conflictiu amb un discurs i una acció contundents. Han de donar suport i esperança a aquells que pensen que una altra Església és possible. Han de lluitar perquè hi hagi més llibertat d'expressió dins l'Església. Han de dir el que pensen amb serenitat i pau, des de la fe més profunda. Han de tenir una postura compromesa i arrelada en el nostre país. Gràcies.



Ramon Llorente

Advocat. Actualment és el Defensor del Ciutadà de l'Ajuntament de Girona.

1. Des de l'inici de la seva constitució formal he estat en contacte amb persones vinculades al mateix, i amb alguns dels seus integrants m'uneix una sincera amistat, però sobretot m'he sentit confortat i satisfet pel compromís i la valentia del Fòrum. Sense perdre de vista que la base de tot és la fraternitat amb totes les persones i la solidaritat amb els més desprotegits, els seus integrants fan possible l'esperança de canvis necessaris.

- ③ Creieu que n'hauríem de fer més? Sobre quins temes?
- ④ Quina opinió global teniu del Fòrum? Li faríeu alguna crítica?

2. Tant per mitjà del que s'ha publicat a la premsa, com per coneixement directe d'alguns dels documents elaborats pel Fòrum, he anat seguint els temes, les preocupacions, les propostes i els compromisos dels seus integrants. Crec que tots els documents posen l'accent en la necessitat de superar rutines, de recuperar el manament essencial i imprescindible de l'amor i el compromís de seguir les passes de Jesús de Natzaret. En definitiva, un corrent de pensament, vida i compromís que cerca des del respecte i la fraternitat un món més just, més lliure, més autèntic i més solidari. I això fet des d'una fe que no volen imposar, des d'una actitud de servei, des d'una solidaritat no exclouent ni corporativista o partidista.

És gratificant comprovar que hi ha persones despreses, que acullen, que no condemnen, que postulen i practiquen que les normes i les lletres són per servir les persones, no per limitar-les o esclavitzar-les. Per això crec que el Fòrum, tot i que sigui perfectible i millorable, no deixa de ser un far de referència en una societat mancada de referents ètics i compromisos col·lectius solidaris.

3. Crec que com a Fòrum té una doble responsabilitat: com a membres de l'Església, amb vinculació amb l'organització jerarquitzada i burocratitzada, ha de treballar per recobrar les essències evangèliques que de forma simplificada es plasmen en el naixement d'un nen pobre en una cova i en l'esperit de les benaurances. La fe que compartiu amb els germans de fe i de sacerdoci ha de facilitar l'acostament. I d'altra banda, com a ciutadans compromesos en aquesta societat diversa, multicultural i socialment heterogènia, penso que podeu fer molt de bé tot cercant sumar esforços amb persones i moviments socials, que tot i no inspirar-se en la mateixa fe, treballen i lluiten per un món millor, per fer possible, aquí i ara, el que anomenem regne de Déu. La lluita contra l'exclusió social, contra les injustícies, contra l'individualisme insolidari i el consumisme alarmant, el treball per promoure unes relacions socials honestes, impulsar i propugnar valors ètics, són camps que cal cuidar. La defensa de la dignitat de la persona humana, més enllà de les seves creences, raça, opinió o situació social, en un món que sacralitza el diner i lloa els poderosos, és també un tema important.

4. De tot el que he dit abans es desprèn clarament que la meua valoració personal és positiva i comparteixo totalment el compromís de posar les institucions, les normes i les lleis al servei de les persones, buscant fer realitat el manament de l'amor, superant rutines i dogmes sacralitzats. Sense fer realitat el manament de l'amor, tots els altres són sobers. Em costa fer alguna crítica a unes persones i a una organització que lluiten per ser autèntics, per servir els altres i per fer un món més humà. Sigueu valents i no perdeu, però, la humilitat i la senzillesa que Jesús va practicar i viure, sense renunciar a la vostra fe i els vostres principis. Són les obres i no les paraules les que defineixen amb claredat el compromís de les persones.



Imma Parada i Soler

Nascuda a Vilanant l'any 1970, visc a Figueres des del 1998. Llicenciada en Filologia Anglogermànica, sóc tècnic de museu de la Fundació Dalí i des del 1994 col·laboro activament (i desinteressadament) en Amnistia Internacional i l'ONG local GEES. Sóc mare d'un nen de 8 anys.

1. N'estic informada des de la seva creació.

2. Sí, i he llegit algun article i entrevista al diari El Punt. El Fòrum és necessari com a instrument crític dins el sistema, però també a fora del sistema com a eina per a generar debat, opinió de criteri en tots els temes d'interès ciutadà, com em consta que està fent.

3. Se n'haurien de fer regularment, però sobretot fora de l'àmbit estrictament eclesial i de la premsa per tal que calés més a la societat. Hi ha gent que no té accés a cap d'aquestes dues vies. Cal que es doni l'opinió sobre tots els temes que preocupen a la gent (des de temes més espirituals fins a la immigració, per posar un exemple actual). En general, la gent hem volgut fugir dels símbols i referents cristians i els busquem en d'altres confessions, quan en el fons el que tots busquem és un paraigua espiritual on

- 3** Creieu que n'hauríem de fer més? Sobre quins temes?
- 4** Quina opinió global teniu del Fòrum? Li faríeu alguna crítica?

aixoplugar-nos i trobar sentit a tot plegat. El Fòrum és un bon camí per retrobar els valors, els referents, trobar espais comuns amb els nostres veïns, etc.

4. El que jo modestament proposaria al Fòrum és una imbricació més profunda en el teixit social de manera que el seu missatge vagi calant en els diferents àmbits on la gent es troba, una manera de posar a la pràctica els ideals en accions concretes del dia a dia i en un ventall ampli de persones i associacions. Jo m'identifico molt amb el discurs del Fòrum i el trobo a faltar com a lobby davant d'instàncies com ara els ajuntaments. Estic convençuda que l'opinió del Fòrum seria tinguda en compte.

Penso en exemples de compromís i coratge com la Dra. Teresa Forcades, una dona que ha sortit del seu àmbit més restringit i ha arribat a moltíssima gent aprofitant canals com internet. Segur que hi ha dones com ella a les comarques gironines, però no les coneixem; segur que se sentirien molt còmodes dins del Fòrum i contribuirien a difondre el missatge del Fòrum en camps ben diversos. Vivim en una societat massa 'especialitzada' i gremial. Hem de trencar les capelletes i sumar. La tasca del Fòrum és valenta i agosarada. S'apropa a la gent de base i fuig del Vaticà. Vol desvetllar la veritat i els responsables de les injustícies. I no té interessos enlloc, això li dóna encara més credibilitat. El marc teòric ha d'anar acompanyat de la posada en pràctica perquè les accions retroalimentin els posicionaments ideològics. Com deia Quim Vallmajó: *«canviarem la realitat, en la mesura en què ens hi impliquem»*.

Felicito el Fòrum Joan Alsina, per aquests primers 10 anys! Endavant!



Jordi Pla

Professor jubilat de Llengua i Literatura Catalanes. Al llarg dels anys, ha participat, pel que fa a la vida d'Església, en l'escoltisme (Banyoles i Figueres), en l'antic MUEC (moviment universitari d'estudiants cristians) i, posteriorment, en el Moviment de Professionals Cristians. Ha format part en molts moviments eclesials i ha escrit sobre temes de fe.

1. Sí, bàsicament pel que ha estat publicant la premsa. D'altra banda, en conec alguns membres i val a dir que formen part de les persones que més aprecio per la seva integritat personal i la seva maduresa cristiana.
2. Tinc davant meu el que considero que devia ser-ne document fundacional ("Perfils de l'Església que anem construint") i em sembla plenament d'acord amb les línies marcades pel Concili Provincial Tarraconense, que, a parer meu, caldria reimpulsar.
3. Crec, si més no, que caldria divulgar-los més, i per això fóra bo que poguessin disposar del suport logístic necessari per part del Bisbat. Se'm fa avinent la màxima de sant Agustí: *«En el que és necessari, unitat; en el que és opinable, llibertat; i en tot i sempre, caritat»*.
4. Dintre la precarietat del coneixement que en tinc, voldria encoratjar-lo a continuar essent una plataforma de reflexió, oberta i acollidora, constructiva, crítica i autocrítica, atenta a motivar i a «no trepitjar mai el ble que fumeja». Arribat aquí, m'adono que, curiosament, això és el que també demanaria a totes les instàncies i persones que conformem l'Església a Girona.



Albert Quintana

Veí i membre de la comunitat parroquial de Santa Eugènia de Ter. Professor d'Educació Secundària i sots-president de la Fundació SER-GI. Col·labora en projectes d'inclusió i dinamització comunitària. Participa en l'equip diocesà del moviment de Professionals Cristians del Secretariat de Pastoral Obrera. Pare de família, amb tres fills i una filla.

1. Sí, ja tenia coneixement de l'existència del Fòrum Joan Alsina, des dels seus inicis. I poc després, com a membre de la Xarxa Cristiana de la diòcesi de Girona, a la que també es va integrar el Fòrum.

- 3 Creieu que n'hauríem de fer més? Sobre quins temes?
- 4 Quina opinió global teniu del Fòrum? Li faríeu alguna crítica?

2. Sí, hem llegit i comentat tots els documents del Fòrum, i fins i tot hi hem fet alguna aportació en algun d'ells. Respecte al que ens han semblat aquests documents, m'agrada recuperar el que en el seu dia ja en va dir la Xarxa Cristiana donant-hi el seu suport: *«documents com aquests suposen per a molts cristians una alenada d'aire fresc i la base per anar avançant en la construcció, entre tots, d'una Església més arrelada a l'Evangeli de Jesús, més profètica i que assumeixi els reptes de la societat i el món del segle XXI».*

La reflexió continuava dient: *«el document ajuda a visualitzar, viure i entendre la pluralitat dins de la nostra Església, treballant des de la diversitat, i en la recerca comuna d'allò que l'Esperit ens demana. Entenem el document com una crida a la participació, a la corresponsabilitat i al diàleg, de tots i totes dins de la nostra Església, i no pas a la confrontació i a l'exclusió com alguns han volgut interpretar».* (9 de març de 2002).

Comparteixo avui encara més aquestes reflexions que vam elaborar com a Xarxa, per la necessitat que hi ha més que mai d'un diàleg lliure, serè, obert, atrevit, profètic i fraternal dels que ens diem seguidors de Jesús.

3. Sí, crec que s'haurien de fer més documents. Sempre és convenient i necessari fer sentir altres veus d'Església. D'una Església amb un esperit obert i evangèlic, fent camí amb els homes i dones del món d'avui.

Ara bé, en aquests moments, crec pot tenir més sentit que aquests documents siguin més les reflexions d'unes comunitats, d'una part del Poble de Déu, que d'un grup de capellans de la nostra diòcesi. Al meu parer la celebració del 10è aniversari del Fòrum hauria de suposar fer un pas endavant, i aplegar capellans i laics, homes i dones, a l'hora de preparar i elaborar les reflexions que donin lloc als documents.

Respecte a les temàtiques, tot i que les aportacions del Fòrum no han estat únicament eclesials, sí que ho han estat prioritàriament. Més en la línia dels darrers documents com el de "La cultura de l'acollida" sobre la immigració i el del "diàleg interreligiós", l'accent dels documents del Fòrum haurien de ser el d'unes reflexions evangèliques que tinguin en compte la dimensió social, política,

eclesial i espiritual de les persones que vivim en la societat gironina actual. D'altra banda, potser no caldria quedar-se només a elaborar documents.

Potser seria convenient en alguns moments proposar i dur a terme alguna acció. Alguns grups cristians hem treballat i haguéssim agraït un gest i una acció més decidida de l'Església envers les causes de la crisi econòmica i les persones que n'han patit més les conseqüències.

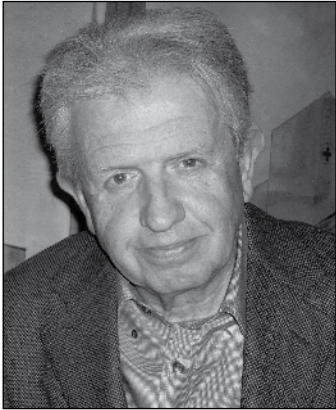
En qualsevol cas, les accions del Fòrum, com les de la Xarxa, haurien de ser per sumar i acompanyar persones i comunitats, i cercar complicitats dins i fora de l'Església per com diu Pere Casaldàliga, «*humanitzar la humanitat*».

4. La meua opinió respecte el Fòrum Joan Alsina ja ha quedat força reflectida en la resposta a les anteriors preguntes. Crec que agrupar-se per compartir les inquietuds del present i el futur de l'Església, reflexionar plegats per fer més viu i actual el missatge de l'evangeli, oferir diàleg i expressar la pluralitat que hi ha a l'interior de l'Església, són precisament mostres d'estimació envers aquesta mateixa Església i un camí que necessàriament hem de recórrer perquè l'Església sigui un instrument vàlid per a les properes generacions.

En ocasió de respondre aquest qüestionari he rellegit el Testament Espiritual de Joan Alsina i les pregàries que férem com a Xarxa en ocasió del 30è aniversari del seu assassinat. Em ressonen les seves primeres paraules: «*Haviem volgut posar vi nou en bots vells, i ens hem trobat sense bots i sense vi... de moment*» Quina lectura fem avui a escala social i eclesial d'aquestes paraules de l'evangeli?. I la nostra Santa Mare? No es pot improvisar. L'equilibri només serveix en temps de "pau".

De ben segur que el Fòrum i l'Església hem de seguir l'estela del testimoni de Joan Alsina, i d'altres com ell, que van optar, malgrat tot, per seguir fidels al costat de la seva gent. Possiblement no és tan important el camí o el corriol que fem, ni allà on ens duu, sinó amb qui, i al servei de qui el fem. *Només podem col·laborar en la creació d'un món nou en la mesura que hi estiguem implicats.*

- ③ Creieu que n'hauríem de fer més? Sobre quins temes?
- ④ Quina opinió global teniu del Fòrum? Li faríeu alguna crítica?



Joan Ribas

Home de teatre i de ràdio des de jove. Director del grup gironí Proscènium. Col·laborador de diaris i revistes. Home d'empresa.

1. Sí. En tinc coneixement, sobretot per articles o reportatges de premsa i per les reaccions que han aixecat.

2. N'he llegit alguns documents, però no sabia dir quins. M'han semblat oportuns i assenyats, en general. Mai arrauxats, i amb una certa tendència al victimisme, en el sentit d'estar prèviament convençuts que no se'ls farà cas per part de la jerarquia.

3. Queda molt per fer, perquè les postures són inamovibles i encara retrògrades. Hem anat enrere, darrerament. L'Església es refugia amb els practicants de "bona fe", que van a missa, fan bones obres i serveixen a causes caritatives i/o assistencials. No els vol violentar ni ofendre. Per tant, tot allò que porti a canviar el missatge que s'ha donat tant de temps, no li interessa, per més que estaria situada en un camí més evangèlic. Sap que el "món", en general, no li fa cas i ja ha renunciat a influir-hi massa. Vol influir només en els "seus", i que siguin aquests els qui aixequin les seves veus uniformades. Es concentra amb la "seva gent", la "bona gent", que no es qüestiona res, mentre es segueixi en una rutina instal·lada des de fa segles. Les experiències de canvis no li han reportat res de bo. La majoria de persones que propugnaven canvis, han acabat desapareixent del panorama militant. Molts d'ells per cansament, o per la constatació que presentar reformes és inútil.

Per altra part, la mateixa escassetat de capellans i el gran patrimoni que han d'administrar amb cura, els ha portat a dedicar-se a tasques administratives, de gestió, de compliment, d'horaris, tot imprescindible per tal de seguir aguantant tota una corporació importantíssima, des del punt de vista material, i influent des del punt de vista moral. En això hi passen els dies i les hores.

L'essencial, la predicació de l'evangelí, com a codi ètic per antonomàsia, només es fa d'una manera protocol·lària, en els moments que "toca", i així, per força no ha d'arribar a ningú, excepte als convençuts, confessats i combregats.

El "Fòrum" ha d'incidir sobre la recerca del missatge evangèlic pur, sense additaments ni argumentacions: que cada persona es busqui en aquells ensenyaments i els interpreti i els visqui, si vol. També ha de seguir posant el dit a la nafra, cada vegada que la jerarquia eclesiàstica patina o demostra la seva inhibició o desco-neixement dels problemes reals del món actual. Entenc que amb aquesta funció es fa un autèntic servei al cristianisme i a la civilització occidental, perquè aquesta veu generalment discordant fa que no sigui vista com a tant monolítica i narcisista com ho és l'Església oficial. Sense una "veu que clami en el desert" encara seria més absurda i solitària la postura de l'Església i el seu lloc en el món d'avui, i malgrat que mai ho reconeixeran la crítica suau del "Fòrum" els ha d'interpel·lar d'alguna manera, i fer-los-hi preguntar si "tot ho fan bé" encara que preferirien que no us n'adonéssiu!

4. L'opinió —ja ho he dit— és bona. Passa que en aquests anys l'allunyament de l'Església de la població ha estat tant general, tant enorme, que ara per ara, les qüestions que a vegades planteja el "Fòrum" apareguin com una picabaralla d'una "comunitat de veïns", que interessin als que es senten membres d'aquesta "comunitat" però que no tenen cap transcendència per a tota la resta de persones. Avui la gent està preocupada pels seus problemes "reals" i tota la resta no els importa gaire. Les proclames del Fòrum irriuen els jerarques i la gent seguidora d'una fe cega, però deixen absolutament indiferents a tota la resta de gent, que són una gran multitud.

Alguns no han estat mai amb l'Església i d'altres se n'han anat allunyant al llarg dels anys. Però —insisteixo sincerament— si no existís el "Fòrum" s'hauria d'inventar, perquè la seva veu crítica fa un bé evident a tota la gent que encara no ha perdut l'esperança de veure un dia una església més racional i menys jerarquizada.

- ③ Creieu que n'hauríem de fer més? Sobre quins temes?
- ④ Quina opinió global teniu del Fòrum? Li faríeu alguna crítica?



Maria Mercè Roca

Escriptora i militant política, professora de català. Ha escrit diversos llibres de problemàtica diversa.

1. Sí, sabia que existia i en coneixia alguns dels seus membres des de feia temps.

2. He llegit un document titulat *El respecte i el diàleg*, del 2008, i la carta que el col·lectiu va adreçar al

Papa electe, el 2005. La reflexió sobre el diàleg i el respecte em va semblar encertada, tot i que és feta en un nivell teòric. Pel que fa a la carta al Papa, és evident que, malauradament, ha fet poc o gens de cas de les justes peticions del Fòrum.

3-4. Crec que el Fòrum s'hauria de pronunciar més sovint i més obertament sobre les petites i les grans qüestions que afecten la vida de les persones. S'ha d'eixamplar la base de l'Església per poder fer arribar al poble la veu sincera que el Fòrum predica. I sense vocacions sacerdotals poca eficàcia tindrà aquesta veu. Per eixamplar aquesta base, la clau és la incorporació de la dona. S'han d'ordenar diaques homes, com ja es comença a fer, i diaques dones, si es vol que l'Església continuï. I els qui formen el Fòrum Joan Alsina han de treballar amb valentia per fer possible aquest canvi.



Piuà Salvatella

Delegada del Col·lectiu de Dones en l'Església-Sant Pau, de Girona*.

1. Sí. El vaig conèixer i seguir des del començament. Amb interès i il·lusió; semblava difícil un Fòrum de capellans disposats a dialogar entre ells, exposar els seus punts de vista i posar-ho tot sobre la taula, i arribar a un acord. Tot acompanyant els laics i lai-

ques en les nostres preocupacions i dificultats socials i eclesials actuals.

- 1** Teníeu ja coneixement de l'existència del Fòrum Joan Alsina?
- 2** N'heu llegit algun document? Què us ha semblat?

2. Els he llegit, crec, tots. M'han semblat molt interessants. Els primers sobretot, ja que "tocaven" els temes que moltes persones cristianes de base, i compromeses en feina i temes d'Església, ens preocupen. Altres, m'han semblat bé també, però amb menys interès per a mi. Es refereixen als suports donats a persones i altres grups.

3. Crec que n'haurien de fer molts més. Sembla que últimament han baixat la guàrdia (i que em perdonin pel que dic, ja sé que és fàcil dir als altres què han de fer, no tant fer-ho un mateix). Temes, només d'obrir el diari cada dia, o escoltar les notícies, n'hi ha una bona oferta. Crítiques, i també lloances per temes eclesials, i també socials. Per exemple? nova llei d'avortament, violència masclista, patriarcat, responsabilitats polítiques i civils, adequació celebracions, catequesis, com anar endavant i no enrere, pobresa. Documents que ens engresquin en el seguiment de Jesús, tot fent "neteja" d'allò que ens n'allunya, explicar vivències sensibles i tendres que ens facin no solament somriure, sinó riure. Escrits d'informació sobre alguns "grans" capellans del bisbat de Girona, que possiblement serien del Fòrum si visquessin o l'hi donarien suport, per exemple Mn. Damià Estela i Molinet. Donar a conèixer la vida de Mn. Gumersind Vilagran, i d'altres.

4. Em mereix una bona opinió en general, sobretot tenint en compte les seves dificultats per expressar-se, jerarquia sobretot, i també la d'arribar a més gent ara, amb les jubilacions, més que obligades, forçades. Criticaria les seves absències moltes vegades en actes públics: manifestacions, concentracions, presència en xerrades d'altres grups que tenen un pensament força semblant. Manca de suport, per escrit i en veu alta, i adhesions a d'altres. Els hi falta aquest estar al costat, animant i acompanyant. Els convidaria a revisar els enllaços de la seva pàgina web.

* He contestat a nivell personal, no és l'opinió del COE sinó la meua.

- ③ Creieu que n'hauríem de fer més? Sobre quins temes?
- ④ Quina opinió global teniu del Fòrum? Li faríeu alguna crítica?



Salvador Sunyer i Aimeric

Va exercir d'auxiliar de farmàcia a Girona, ofici que compaginà durant molts anys amb el de professor de català. L'any 1977 fou elegit senador per Girona, l'any 1980 diputat al Parlament de Catalunya i tot seguit primer alcalde de Salt després de la seva independència de Girona. Va ser nomenat Fill predilecte de Salt l'any 1992, li fou concedida la Creu de Sant Jordi l'any 1994. És també actualment Cronista Oficial de la Vila de Salt.

El problema fonamental de l'Església és que a més de ser Església sigui també un estat. Des de Constantí que és una monarquia autocràtica, no autocrítica! L'estructura copiada dels estats : monarca, ministres, governadors i alcaldes. Sense exèrcit visible, però amb un reguitzell de nuncis a tots els països del món. A l'Església s'hi mana, s'hi condemna i s'hi castiga. Qui mana sempre té raó perquè no s'equivoca mai i si s'equivoquen no ho reconeixen. I mireu quantes n'hi hagudes de planxes i d'errades de l'Església al llarg dels segles! Amb interessos espirituals sí, però també amb molts interessos econòmics. El poble no pot intervenir en l'elecció de cap dels ordres : Papa, bisbes, ni dels rectors, que ja és dir! I la conseqüent temptació de ficar-se sempre en política, però els nuncis i els estats, si hi tenen bones relacions, ja ho crec que hi intervenen. I la dèria d'ensinistrar els fidels a l'hora d'emetre el vot com si fossin criatures.

D'aquí en provenen molts del mals que impossibiliten el magnífics projectes vostres, que subscric íntegrament. "Cap a una església més participativa" i "Cap a una església decididament posicionada a favor de la justícia i la llibertat".

Mentrestant, el Poble de Déu va fent camí segles i segles per un desert inacabable, sempre en espera d'una terra promesa, com un ramat, no per la pròpia iniciativa, sinó guiat i vigilat, sempre sota sospita, cosa que no l'ajuda a respirar a ple pulmó com ell voldria i això que hi té tot el dret a voler-ho!



Joaquina Tomàs

Sóc Joaquina Tomàs i Serra, la meua vida és anar fent camí per esdevenir més creient, sindicalista i feminista. El meu recorregut vital seria: compromís amb els companys i companyes en l'àmbit d'empresa. Acabaria com deia Martin Luther King: *«El llop i l'anyell pasturen junts, cada home cada dona podran seure tranquils a l'ombra de la seva figuera, a la seva vinya, i ningú no haurà de tenir por de res»*.

1. Sí, des dels seu començament. Conexia alguns dels capellans que en formaven part, ja que havia treballat pastoralment amb ells. Amb d'altres m'hi uneix una forta amistat d'anys, es pot dir que hem fet un camí de Fe i compromís en el seguiment de Jesús.

2. Gairebé tots. Molt convenients. Els que vàrem viure el Concili Vaticà II, va ser una tramuntanada d'esperança, de canvi, de renovació, de diàleg amb la societat i un alè de comprensió, de crear lligams d'entesa amb el món (i això, malgrat el sofriment que comporta tot Concili). Però de fa anys, s'ha fet tot el possible per fer desaparèixer el que significava el Vaticà II amb les seves directrius més renovadores i emblemàtiques: L'Església ha fet un gir de 180 graus. Aquells signes tan esperançadors que va generar han quedat inservibles i tot en nom de la defensa de la fe i per evitar abusos.

Els documents del Fòrum Alsina provoquen discrepàncies i discussions. Cal tenir en compte que les discrepàncies i discussions poden ser enriquidores, sempre que parteixen d'una actitud oberta, senzilla, sense prejudicis, puix ajuden a reflexionar i avançar. Pere i Pau tenien fortes discussions, possiblement moltes més que les que expliquen els Fets dels Apòstols; Fins i tot, algunes eren molt fortes i agosrades. Van ser capaços de parlar-ne i caminar plegats. Seguint amb el Fets dels Apòstols, les comunitats que els Apòstols varen crear i les que ja existien, eren uniformes? Em sembla que més aviat, tenien unitat en el que era essencial, però en la resta eren molt plurals i diverses. Aleshores, els que vam celebrar i viure el que significava

③ Creieu que n'hauríem de fer més? Sobre quins temes?

④ Quina opinió global teniu del Fòrum? Li faríeu alguna crítica?

el Concili, en el que seguim creyente —dit sigui de passada— vàrem trobar en els documents del Fòrum Joan Alsina aquella “veu” que ens deia que el camí no era equivocant, sinó que estava en sintonia amb el Concili.

3. No es tracta de fer documents perquè sí, per omplir espais; com a lloc de reflexió i de compromís amb l'Església de base. Cal respondre a situacions i fets que, per la seva notorietat ho requereixin. Potser també caldria fer-ne, davant de fets puntuals que ens portessin a accions concretes.

4. Em sembla que, amb el que he dit, ja queda apuntat. En algun moment, no caldria comptar amb els laics?



Dani Vivern

Periodista i filòleg. Forma part del Consell de redacció de la Revista de Girona.

1. Sí, gairebé des de la seva fundació.

2. N'he llegit documents. He trobat que el seu to és sempre ponderat i respectuós, mai pamfletari, i que les explicacions sobre què és el Fòrum i els seus objectius són clares i entenedores per a tothom que, amb bona voluntat, en faci lectura.

3. Per ser conseqüent amb el seu esperit, el Fòrum ha d'estar sempre disposat a comunicar clarament i francament les inquietuds dels seus membres, i també, si cal, denunciar amb fermesa i valentia allò que consideri contrari al missatge evangèlic o que n'impedeix la transmissió genuïna. Sobretot ha d'aclarir —les vegades que calgui— que no pretén ser cap contrapoder ni moviment sectari a l'ombra, sinó el reflex del pensament de moltes persones, situades en un ampli espectre que va dels creients als no creients, passant pels desencantats, pels que dubten, pels que busquen una guia i un acolliment que la cúpula de l'Església no sap o no vol oferir.

Concretant temes:

- Cal posicionar-se fermament sobre el tema del celibat sacerdotal i denunciar aquesta rèmora agustiniana forçada i absolutament aliena a l'Evangeli.
- Convé fer veure les mistificacions que durant segles han anat carregant l'Església amb un llast incompatible amb la seva missió: com bé deveu saber, l'obra de Hans Küng *La Iglesia Católica* és un bon exemple de denúncia objectiva d'aquestes mistificacions. La gent del carrer les intueix, però no les coneix suficientment com per aplicar-les a una anàlisi imparcial de l'Església actual. Cal reeducar la gent en aquest aspecte, desmuntant els seus esquemes preconcebuts, plens d'esculls teològics, i fer-li veure les essències del missatge evangèlic, en plena coincidència amb les essències d'altres credos. Moltes persones s'agafen al budisme o a d'altres paradigmes orientals perquè els semblen més comprensibles, humans i raonables que el catolicisme, tot i que el missatge de fons és coincident.
- S'ha de denunciar l'immobilisme vaticà que prefereix l'ortodòxia i la subordinació dels clergues, vinguin d'on vinguin, a una obertura enriquidora a sacerdots casats, a dones i fins i tot a seglars disposats a ajudar en les celebracions i en l'administració dels sacraments. Això solucionaria la precarietat i els sacrificis de molts capellans ancians que han de continuar la seva missió amb penes i treballs.
- S'ha de desemmascarar la idea funesta que *extra Ecclesiam nulla salus*, entenent aquesta *Ecclesia* = Vaticà. Falta un nou Joan XXIII.

4. L'opinió global és positiva. Li caldria, però, fer-se sentir més i aconseguir que d'altres formacions similars de l'àmbit cristià s'unissin en una veu conjunta. Hi ajudaria molt el fet que poguessin participar en el Fòrum gent amb formació humanística —la reducció de la qual en els plans d'estudis és també causa de la pèrdua dels nostres referents ètics—, periodistes, mestres i tota mena de persones, seglars o no, amb formació i inquietuds espirituals, siguin o no practicants.

- ③ Creieu que n'hauríem de fer més? Sobre quins temes?
- ④ Quina opinió global teniu del Fòrum? Li faríeu alguna crítica?

Epíleg

Si una cosa destaquen tots els enquestats pel Fòrum, amb motiu dels seus 10 anys de vida, és el servei que ha fet a molts creients, tot i que altres creuran que anem pel mal camí i que ens convé convertir-nos. En cap moment —i ho volem deixar ben clar—, no ens hem cregut ni els millors, ni els autèntics, ni els posseïdors de la veritat.

En els documents sempre ha quedat molt clar que la nostra voluntat és obrir camins de diàleg, deixar que cadascú, ja sigui particularment o comunitàriament, avanci en la seva fe en el Crist i ajudi els altres a fer el mateix. Estem convençuts que ningú no té la veritat absoluta, que hi ha molts camins que porten al Pare, i que els hem de respectar tots. Per als que formem part del Fòrum, creiem que aquest ens ha ajudat a reflexionar, a plantejar camins de fe, a jugar net, i a oferir als altres les nostres reflexions per si els poden ser útils.

No som, no volem ser els purs. Ho deixem per als escribes i fariseus, els d'abans i els d'ara. Per això ens sap greu que se'ns acusi de creure'ns en la veritat absoluta. Res més lluny d'això. I també ens sap greu que se'ns digui que sembrem la divisió. Quina divisió? Sempre ens hem manifestat respectuosos amb tots els creients, siguin de la religió que sigui, i només intentem —un treball dur i que moltes vegades ens fa patir—, avançar en la descoberta de camins de fe. No hem volgut mai, i això ens ha unit tots els del Fòrum, instal·lar-nos en una fe tranquil·litzadora, mantenint estructures moltes vegades poc evangèliques.

Creiem que el Fòrum, a través dels mitjans de comunicació, ha ajudat molta gent a descobrir una altra cara de l'Església, menys dogmàtica, menys institucional i molt més arrelada a la gent, sobretot als que més ho necessiten. El missatge de l'Evangeli és molt clar: Jesucrist es va passar els anys de la seva pública insistint en un punt bàsic, l'amor, a tothom, però sobretot als més necessitats, als que la societat menysprea, als que no disposen ni del més indispensable per viure una vida digna.

Confiem que els documents que el Fòrum ha tret periòdicament hagin ajudat a obrir un debat serè, sense posicions premeditades. De vegades hem hagut de lamentar que hagin sorgit crítiques a textos que ni tan sols els crítics s'han pres la molèstia de llegir. Si hem contribuït a obrir camins d'esperança ens donarem per ben pagats, no per a nosaltres, que al cap i a la fi no som més que servents de Déu que intentem ser fidels a Déu Pare, sinó per als que ho aprofitin per avançar en la seva vida de fe.

Gràcies per ajudar-nos uns als altres en el creixement de la fe i oferir als altres el resultat de les nostres reflexions. Si aquestes ajuden algú a créixer ens donarem per satisfets.

*L'equip coordinador del llibre
"Fidels a la Utopia de l'Evangeli"*

1999 - 2010

"Només podem col·laborar en la creació d'un món nou en la mesura que hi estiguem ficats a dintre"

"Esperem la vostra solidaritat. Ell ens acompanya sempre"

Joan Alsina (1942-1973)

Fidels a la utopia
de l'Evangeli
Fòrum
Joan Alsina
10 anys